Troppen ARBEJDER

MED OPTRIN

Skammelsen.

Troppen arbejder med OPTRIN

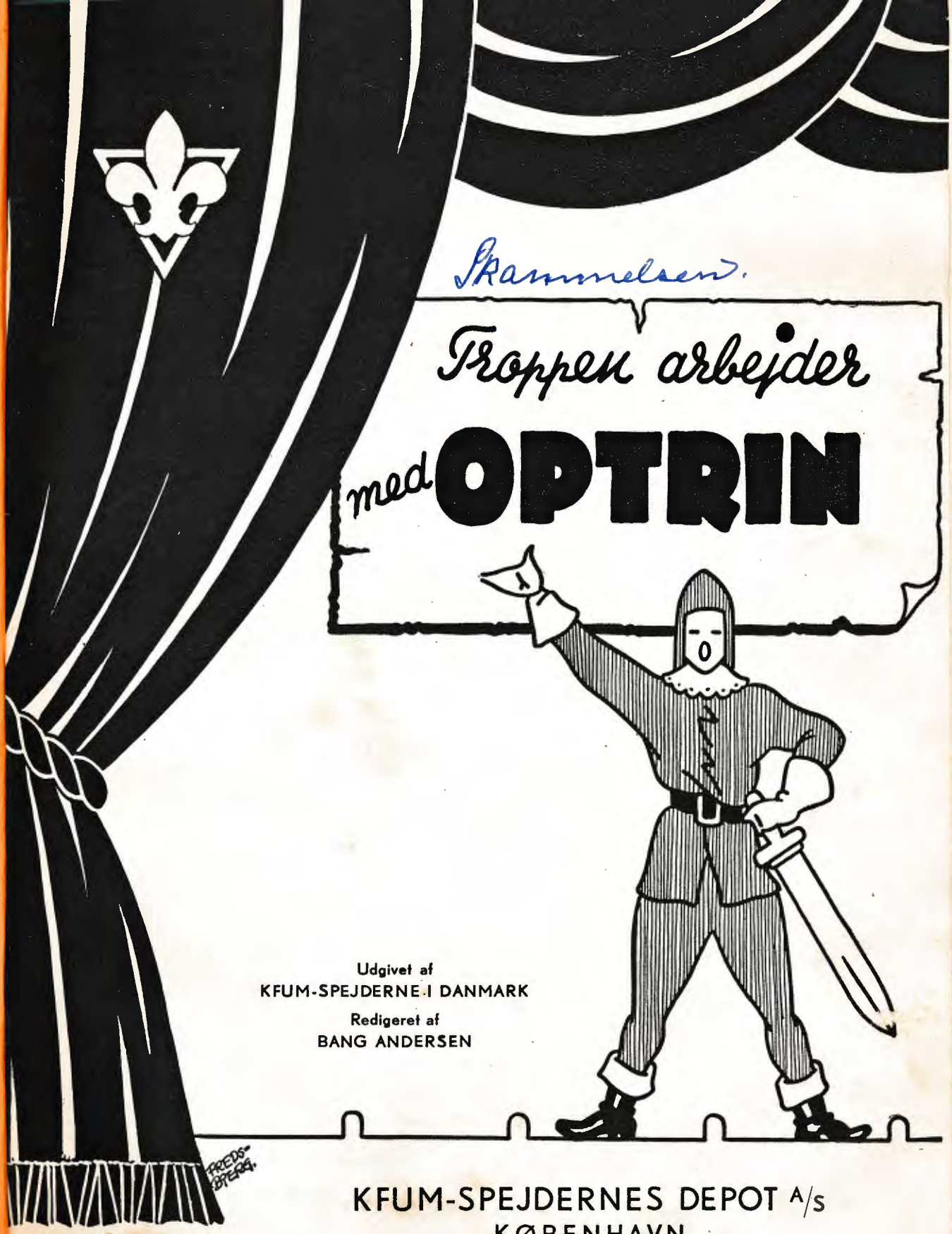

Udgivet af
KFUM-SPEJDERNE I DANMARK

Redigeret af
BANG ANDERSEN

KFUM-SPEJDERNES DEPOT A/S
KØBENHAVN
1941

INDHOLD

★

	Side
Vi indstuderer	3
Et Ridderspil	5
Bjørn og Sigurd	7
Forhindringer	10
Eventyrspil	13
Drenge er Drenge	15
Røverspil	17
Spejderi og Spøgeri	22

★

Tegninger af
Leo Fredsbjerg og *Gotfred Mortensen*

Nodeskrift
Børge Foltmar

VI INDSTUDERER

DET ER EFTERHAANDEN ved at være en fast Tradition ved Spejderfester, hvadenten det er Gruppens Fødselsdag, der fejres, eller det er Forældrefest, at der paa et eller andet Tidspunkt indlægges et Spejderoptrin. Og det gør i Reglen Lykke. I mange Tilfælde er det mere de optrædende Drenges Skyld, end det er Stykkets. Desværre er det ofte saadan, at de Optrin, man opfører, hvadenten de er hjemmelavede, eller man har laant sig frem hos en Nabogruppe, er i bedste Fald ubehjælpsomme, men i de fleste Tilfælde banale eller underlødige. Det er som en Hjælp i saadanne Tilfælde, at denne lille Bog udsendes. De Optrin, den indeholder, spænder lige fra det højtidelige og alvorlige til det muntre og fornøjelige, men ingen af dem kan siges at være banale eller underlødige. Nogle af Optrinene er lette at gaa i Gang med, andre er noget vanskeligere at gaa i Lag med. Men om dem alle gælder det, at de er gennemprøvede og med Held opført, ikke bare ved »store« Foretagender saasom Jubilæumsfester og Divisionsforetagender, men af ganske almindelige Spejdergrupper. Det kan altsaa lade sig gøre! Det gælder i det hele taget, at man her ikke skal være bange for virkelig at tage en Opgave op, saa at den Fest, som baade Førere og Drenge — *og Forældre* venter sig noget af, kan faa et smukt og festligt Forløb. *Mange af disse Optrin lader sig ogsaa opføre i fri Luft.*

Selvfølgelig skal der lægges et Stykke Arbejde ind i Forberedelserne, om det skal lykkes, men det lønner sig. At *Optrin* i Virkeligheden har sin Opgave ikke bare som Underholdning, men ogsaa indebærer store pædagogiske Værdier for vort Arbejde, skal vi ikke komme nærmere ind paa her, men blot understrege: *at Drenge elsker Drama og med Liv og Lyst gaar op i Spillet, fordi det rummer i sig noget af det eventyrlige!*

*

Vi indstuderer et Optrin. Da mange staar famlende overfor *hvordan* og *hvorledes,* man skal bære sig ad, skal der i det følgende gives en kortfattet Vejledning: *hvordan man kan bære sig ad.*

1) **Vi finder Stykket,** der skal opføres. *Instruktøren,* der er *Stykkets vigtigste Person,* fordi det er ham, der skal forme Detaljerne i Optrinet og samtidig skabe Helhedsindtrykket, finder *i god Tid* det Optrin frem, som man agter at opføre. Meget er mislykkedes, fordi man først bestemte Optrinet i sidste Øjeblik. Naar Optrinet er valgt, læser Instruktøren det omhyggeligt igennem nogle Gange, indtil han kan se det hele for sig i Fantasien. Samtidig lægger han Mærke til de forskellige Personers Nuancer, — om den og den i Stykket skal være alvorlig og sindig eller kaad og rapmundet. Vi er dermed kommet til

2) **Stemmeprøve.** Instruktøren samler nu Drengene, som der kan være Tale om til Optrinet, helst saa mange som muligt, saa hver Dreng — om muligt — kommer i Sving. Man lader nu alle Drenge paa Omgang sige nogle Sætninger, helst de samme Sætninger, f. Eks.: *Jens Grane er Korpsets Stifter og Formand!* Naar det har gentaget sig nogle Gange, er Instruktøren i Reglen klar over, *hvem* der skal spille Stykkets Hovedroller. Nemlig Drengene med de klareste eller morsomste Stemmer. Husk, at der ogsaa skal være Forskel i Stemmerne. Hvis der forekommer et længere Replikskifte mellem to Drenge, maa man drage Omsorg for, at de to Stemmer ikke lyder alt for ens. Det kan ogsaa ske, at der forekommer en Kvinderolle. Her er en almindelig, skarp Drengestemme, som endnu ikke er gaaet i Overgang, fortrinlig. Naar Kjolen kommer til, er Illusionen i Reglen fuldkommen.

3) **Oplæsningsprøve.** Naar de forskellige optrædende er valgt, begynder Indstuderingen. Først som ganske almindelig Oplæsning. Hver Dreng faar sit Rollehefte udleveret; bedst var det, om hver enkelt fik hele Optrinets Tekst udleveret og saa understreger sine egne Replikker med rødt. Man kan ogsaa nøjes med, at hver af Drengene faar en Seddel med *sine* Repliker, samt Slutningsordene paa de Repliker, der gaar forud for hans — det saakaldte Stikordssystem. Men den første Fremgangsmaade er absolut at foretrække!

Saa begynder Oplæsningen. Drengene anbringes i en Halvkreds omkring Instruktøren og læser Replikerne, efter at Føreren har forklaret Stykkets Gang i korte Træk. Selv om Drengene læser elendigt, skal man bare vente og se Tiden an. Mange Drenge generer sig i Begyndelsen for hinanden, og det er saa fremmedartet med ens Stemme, der lyder, mens alle de andre Kammerater tier. Det gaar over. Først naar Optrinet er gennemført paa denne Maade en tre, fire Gange, er Tidspunktet kommet, da Føreren kan begynde at retlede Drengene, saa Replikerne falder med naturlig Betoning. Lær de optrædende tre Ting: *at tale højt, at tale langsomt, at tale tydeligt* — og endelig ikke skabagtigt. — Naar Replikerne begynder at lyde naturligt, — og det gør de først, naar Drengene har sagt dem saa mange Gange, at de efterhaanden kan dem udenad —, føjer vi *Bevægelser* til: at man ikke skal staa ret op og ned som en Pind, men bevæge sig, slaa ud med Armen, eller hvad Rollen nu gør naturligt. I Løbet af 3—4 Prøveaftner er vi naaet til

4) **Spil uden Manuskript.** Nu kan Drengene endelig deres Roller, — og opmuntrer dem endelig, naar der er Grund dertil. Det stimulerer altid Lysten til at gøre det bedre! Vi spiller nu uden Manuskript. Hvis en Dreng gaar i Staa, hjælpes han stilfærdigt i Gang. Stole og Bænke flyttes til Side, og der »leges«, at der er Scene. Føreren arrangerer nu de forskellige Situationer, som forekommer i Optrinet. Her maa man prøve sig frem og lave om, indtil det er tilfredsstillende, idet man husker, at de optrædende skal *grupperes harmonisk, ikke maa skygge for hinanden, og at Replikerne mellem Hovedpersonerne altid skal siges i Scenens Forgrund,* da Kulisser ellers kan sluge meget, saa Ordene vanskeligt høres i den anden Ende af Salen. Understreg endelig, at *Drengene altid skal tale ud mod Tilskuerne,* aldrig maa vende Hovedet og tale indefter. Og saa iøvrigt: *om og om igen.*

5) **Sceneprøve.** De sidste Par Gange prøver vi endelig paa selve Scenen med Dragter, Belysning osv. I alt Fald skal *Generalprøven* være fuldstændig efter alle Kunstens Regler. Det har meget at sige, at man faar alt til at klappe, som det skal. Derfor maa *Instruktøren have en Hjælper,* der under Optrinet opholder sig bag Scenen, passer paa Skuespillerne, holder dem klar, og — det er det vigtigste — *sørger for at sende dem ind paa Scenen nøjagtig paa det Tidspunkt, da de skal være der.*

Lær ogsaa Drengene, at de ikke under selve Spillet maa begynde paa deres Repliker, før Tæppet er gaaet helt op, og Uroen blandt Tilskuerne har lagt sig. Hvis en Replik har vakt Bifald, og Munterheden i Salen er stor, maa næste Replik vente, indtil der igen er skaffet Ørenlyd.

Og til sidst en Trøst: Det er altid Generalprøven, der gaar daarligst, Kulisserne vælter, og Helten gaar i Staa paa det mest spændende Sted. Men hvad gør det, naar Premieren bliver god! Maaske det var en Idé — til Beroligelse baade for Drenge og Fører — at anskaffe en diskret Sufflør, som der forhaabentlig ikke bliver Brug for. Men det er rart at have ham for alle Tilfældes Skyld.

6) **Dragter.** Dragterne er et meget vigtigt Punkt i Forberedelserne. Saa vidt muligt skal man undgaa at leje Dragter, heller ikke skal man sætte Drengene og deres Hjem i Udgifter for den Slags Ting. Det er uforsvarligt og gør dette at deltage i et Optrin til et økonomisk Spørgsmaal, hvad det ikke maa være. Sæt Drengene i Gang med at lave Dragterne selv. Meget har man i Reglen hængende i et Hjems Garderobe, som lader sig anvende. Og meget kan naas med primitive Midler. En *Kappe,* helst rød, samt et *Træsværd* og et *Papskjold* er nok til at skabe den pragtfuldeste Ridder. Og *Hjælmen* kan laves af en gammel blød Hat, som man sølvbroncerer efter at have klippet Skyggen af. Af et graat *Tæppe* og et *Knobreb* har man en Munk. Sæt i god Tid Drengene til hjemme at lave Sværd og Skjolde; det skaber en sund Konkurrence om, hvem der klarer Opgaven bedst!

7) **Sminke.** Sminkering kan i visse Tilfælde være nødvendig, men ogsaa undgaas. Hvis Drengene skal optræde i skarpt, hvidt Lys, bliver de blege i Ansigterne og ser ud, som om de var ved at besvime, hvilket ikke er saa godt. Naar man sminkerer, husk da først at smøre Huden ind i en fed Crème, f. Eks. Coldcrème, og dut saa Sminken ovenpaa ligesaa blødt. At bruge Crème i Bunden har den store Fordel, at man bagefter kan gnide det hele af med en Papirserviet! Sminkningen bør foretages af Instruktøren, ikke af Drengene selv. Saa risikerer man, at alle møder med ildrød Næse!

Sminke kan undgaas, hvis man sørger for blød Belysning, f. Eks. lægger Orange-Silkepapir om Lyspærerne!

8) **Belysning.** Af stor Betydning for at skabe den rette Stemning over et Spil er *Belysningen.* Man anbringer i Scenens Forkant nogle elektriske Pærer saaledes, at de ikke kan ses fra Salen. Disse Pærer omvikler man med kulørt Silkepapir. *Rødligt Skær* skaber en romantisk Stemning, fortrinlig til historiske Optrin, mens man til en Spøgelsesscene naturligt anvender *grønt* og *blaat.* — Hvis man til almindelig Belysning, der skal se ud som Dagslys, anvender svagt *Orangefarve,* kan man undgaa at sminke de optrædende, hvilket er en stor Fordel.

Ansæt helst en *Belysningsmester,* en Fører eller Ridderspejder, der helt kan paatage sig denne Opgave, som er meget vigtig, — navnlig hvis der skal skiftes Belysninger.

At der er *mørkt i Salen,* er naturligvis en Forudsætning for, at al Opmærksomhed kan koncentreres om det, der foregaar paa Scenen.

9) **Scenen.** Af Scenen kræves, at den skal være hævet noget over Tilskuerpladserne, for at alle kan se. Er der en naturlig Forhøjning i Salen, er det det bedste, ellers maa man lave den selv, bedst lange Bordplader, sat paa Bukke. Men sørg endelig for, at det er solidt!

10) **Kulisser.** Og saa er der Kulisser. Gør endelig saa lidt ud af det som muligt. I mange Tilfælde kan man nøjes med at *antyde,* hvad Scenen skal forestille. I de fleste Tilfælde kan man nøjes med Bagtæppe alene. Kun sjældent behøver man at lave Sidekulisser og Forgrundskulisser.

Hvad der skal laves, laver vi naturligvis selv. Vi maler paa *almindeligt Jernkardus-Papir.* Det er forholdsvis stærkt og ikke for dyrt. Vi laver en stor Gryde *Dekstrin* og kommer i smaa Bøtter. Heri røres *Limfarvepulver.* Og saa maler vi løs. *Bagefter* var det maaske fornuftigt at rulle det hele sammen og gemme det til en anden god Gang. Det kunde jo være, at der blev Brug for det!

Og saa god Fornøjelse!

Bang Andersen.

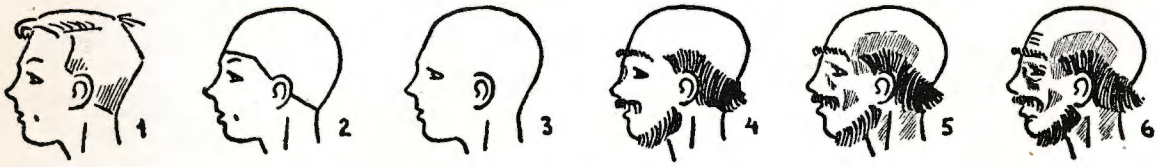

EN MASKE ANLÆGGES

1. Den haabefulde Skuespiller. 2. Anbringer en gammel tilklippet og indfarvet Hattepuld paa Hovedet. 3. Med kødfarvet Plastilina fjernes Overgange mellem Skalpen og Ansigtet ligesom Øjenbryn og eventuelt Smilehullet dækkes. 4. Haar og Skæg anbringes; limes fast med Mastixfernis. Ungdommelige Tegn som Svajning i Næseryggen forandres med Næsekit, og Huden indsmøres i Coldcream. 5. Sminken anlægges. Først Grundfarven og derpaa Skyggerne eventuelt i forskellige Toner. Sminken pudres let for ikke at skinne i Rampelyset. 6. Rynker, Ar og andre Detailler lægges derpaa med *kraftig Streg* ind, men alle Detailler skal ligge pinligt korrekt.

Et Ridderspil

Tekst: Gunnar Hansen.
Musik: Axel Madsen.
Tilrettelæggelse: Bang Andersen.

Personer: Kongen. Biskoppen. Fire Væbnere. Desuden Riddere og Munke.

Opført i KB-Hallen ved Korpsets 30 Aars Jubilæum, September 1940.

•

Spillet foregaar i en gotisk Kirke; midt for Scenen et højt Mosaikvindue, hvorigennem et svagt Lysskær skinner; man ser Sct. Georg til Hest med sit blafrende Korsbanner. Foran Vinduet staar to Stager med Alterlys, utændte. Naar Spillet begynder, høres dæmpet Orgelpræludium og Munkekor. Fire Væbnere med Vaabenskjold, men uden Sværd knæler i Bøn foran Kirkevinduet.

Mens Orgelmusiken og Sangen dør hen, kommer en Munk ind med en tændt Kærte i Haanden, tænder Alterlysene og siger:

Her knæler i Vigilie Nat
de tapre, unge Svende.
I Stilhed lutres deres Sjæl,
sig selv de faar til Kende.
De venter Dagens Morgengry,
da Solen bryder frem paany,
og Nattens Skygger spredes.

Da kommer en Munkeprocession skridende; de kommer frem bag Kirkevinduet og gaar i to Rækker, hver til sin Side, ind paa Scenen. De er klædt i Munkekutter og bærer i de foldede Hænder lange Vokskærter. De synger en Hymne, hvis Motiv er taget fra Davids 134. Salme:

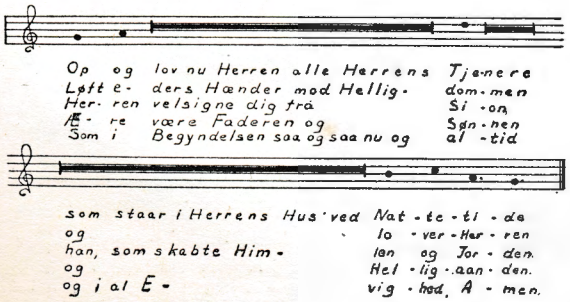

Mens Orglet spiller sagte, kommer Kongen i straalende Ridderdragt, efterfulgt af Bispen i sit festligste Skrud med den høje Mithra. Bagefter Riddere i Kongens Følge, med Kongens Vaabenskjold. Den ene bærer en Danebrogsfane.

Biskoppen træder frem og taler til Væbnerne:

Du Væbner, som har vaaget her
i denne Nat i Herrens Hus,
nu er den Time kommet nær,
da du ved Kongens eget Sværd
skal Korsets Ridder blive.

Jeg minde vil om dette Bud
at være tro mod Gud.
Troskab mod ham betyder alt
det, du har faaet, vel forvalt —
saa vil i Livet godt det gaa,
og frem mod Maalet vil du naa.

Da Bispen har endt sin Tale, falder Munkekoret ind med Lovprisningen:

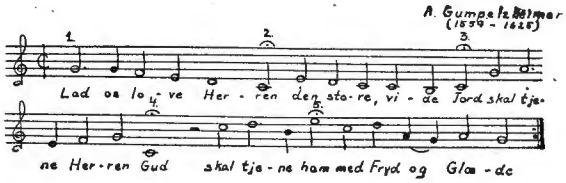

Der bliver ganske stille, mens Kongen taler:

Hver Væbner, som paa denne Dag
skal vorde Ridder for hans Sag,
hvis Tegn i Skjoldet prentet staar,
skal vide, hvad et Flag formaar.

Vort Flag vi fik i fremmed Egn,
det blev for os et Sejrstegn.
Saa haardt vi stred, men stadig veg
tilbage, thi os Lykken sveg.

Da gav os Himlen dette Svar
paa Bønnen, som vor Nød frembar.
Kald det en Undergerning stor,
forklares kan det ej med Ord.

Vi saa med eet paa Højen staa,
hvor Bispen dybt i Bønnen laa,

det hvide Kors paa Dugen rød,
et Tegn paa Sejrskraft trods Død.

Vær altid tro mod dette Flag;
det vaje vil, mens Nat og Dag
ved Danmarks Kyster skifter om;
det vaje vil til Verdens Dom.

Mens Danebrog sænkes over Væbnerne, gaar Kongen frem og slaar dem til Riddere, idet han siger: *Jeg slaar dig til Ridder!* En af Ridderne i Kongens Følge overrækker de nye Riddere deres Sværd, hvormed de skal kæmpe for Retfærdighed. — Biskoppen ønsker til Lykke. Under Højtideligheden spillede Orglet dæmpet Koraler. Nu hører Musiken op, — og medens alle bliver staaende uden at røre sig, træder en Munk frem til Rampen og taler til Tilskuerne om Flagets Betydning for Danmark igennem Tiderne:

Se; Tiden randt, og Dag blev Aar;
men stadig Vagt om Flaget staar
med Offersind det danske Folk;
thi Flaget, det er Hjertets Tolk.
Med Krig kom Nød, men Troskabsed
var gennem Slægter arvet ned, —
og trods en Skæbne trist og trang
fra Mørket lyste mangen Gang
de Frihedsmænd, som Flaget stolt
har hævet og i Haanden holdt,
til selv de segnede en Dag,
men a l d r i g svigted' Danmarks Sag.

Og mange Aar svandt atter hen.
Da Krigens Trusel kom igen,
stod danske Mænd med Sværd i Haand
parat at værne Danskheds Aand.
Og Uffes kendte, gamle Sværd
var ikke godt at komme nær.
I o t'o g f y r r e Danmark vandt,
men snart derefter atter randt
for Danmarks Land en blodig Strid,
det blev en Danmarks Skæbnetid.
En tapper Hær, men slet beredt,
i f i r e o g t r e s blev hurtigt spredt.
Et lille Land faar ingen Ret, —
men dobbelt elsket blev hver Plet,
da Grænsepælene mod Nord
blev flyttet fra den dyre Jord.

Da trak et Uvejr op en Dag,
men Danmark syntes lagt i Mag.
Det bredte sig i Nord og Vest,
vi tænkte, Lykken var os bedst.
Og mens vi sov en Foraarsnat,
blev hele Danmarks Land besat.
Dog nogle vaaged' — Tapperhed
kan vel med Masser mejes ned.

De faldt som Helte, med Honnør;
man gør sin Pligt, om end man dør.
Men den, der lever, har og Pligt,
og Danmarks Kalden aldrig svigt!
Om Danmarks Flag en Ungdom staar,
d e t er vor Fremtids Haab og Vaar.

Og dette Korsets Flag maa aldrig slettes,
hvordan end Tiden skifter op og ned,
saa længe Danmarks Land af Bølgen tvættes,
saa længe Flaget kan af Barnehænder sættes,
vil det mod Nordens Himmel lyse Fred!

Umiddelbart herefter synger Riddere og Munke Slutningssangen:

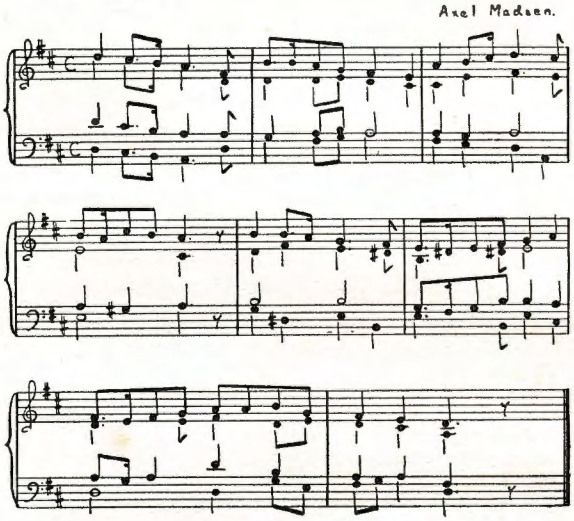

Danebrog, hæv dit Tegn fra Folkets Kirke,
løft dig mod Sky, hvor danske Slægter bor.
Vaj over Fest og Danskes Hverdagsvirke,
Vidne giv om Fred paa Danmarks gamle Jord.

Korset i Blod fra Slægt til Slægt forkynder:
Friheden dyrt blev Folkets Ejendom.
Evigt for Aand det os i Tid tilskynder
Fred og ærlig Færd at bære viden om.

Danmark, dit Flag, vi Danskes Samlingsmærke,
daler i Sagn fra Himlens rene Blaa.
Glæde og Strid for dig er Minder stærke,
om dit ædle Tegn i Manddomsvagt vi staa.
(Børge Gottschalck Andersen).

Orglet postluderer. Kongen med Bisp og Riddere forlader Scenen, langsomt og værdigt. Derefter begynder de to Munkerækker at gaa ud, to og to forsvinder de med deres Kærter. Tilsidst staar Scenen tom, — kun de to Alterlys belyser Kirkevinduet. Skæret udefra bliver stærkere og stærkere. Sct. Georg ses nu tydeligt. Det er blevet Dag. Musiken hører op.

SPILLET ER ENDT

ET OPTRIN FRA VIKINGETIDEN

Tekst: Efter Rudolf Bruhn af Anker E. R. Nielsen.

Personer: Bjørn, mørk og kraftig.
Sigurd, lys og slank.
17 Aar gamle i Drengedragter fra Vikingetiden.

Scenen: Udsigt over Fjord og Hav fra en Brink. (Man maa kunne stige ned mellem Scenegulv og Bagtæppe).

*

Bjørn og Sigurd sidder og ser ud over Fjorden og Havet.

SIGURD: Hvilken Aften saa stille. Fjorden ligger lys og aaben, og derude er selve Havet. — Det er roligt nu.

BJØRN: Ja, roligt og uden Sejl. — — — Heller ikke i Aften! Gad vide, om de kommer hjem til Vinter snart. Det er ikke til at holde ud at gaa her og vente og vente. — Bare man selv var med, — ude i det fremmede, med i Eventyret, i Kampene og Sejrene, med til at vende hjem med Bytte og mange Bedrifter at fortælle om i Stedet for at gaa her mellem Kvinder og Oldinge og Børn. — — — Vi blev regnede for Børn, da Far sejlede ud; men i denne Sommer har vi øvet os i Mændenes Leg som aldrig før. — — — Kan vi ikke sende Buens Pile op i den hule Gren paa Egen bag Gaarden? Kan jeg ikke løfte Stenen foran Døren op i Skulderhøjde? Øksen kan jeg svinge, — aa, jeg er nu 17 Vintre gammel, jeg maa med ud til næste Foraar, jeg længes, jeg vil!

SIGURD: Tror du, Far giver Lov?

BJØRN: Far vil ikke forbyde det. Han *maa* ikke. Jeg beder om det, til jeg faar Lov at drage med. — — — Aa, jeg længes efter ham! — Kan du huske Fars Stemme?

SIGURD: Ja, ingen Mand her taler saa mildt til sin Hustru og sine Børn som Far — —

BJØRN: og ingen saa myndigt til sine Svende. — — Jeg vil selv bringe et Takoffer, naar han vender tilbage. *(Sigurd springer op og vender Ryggen til Bjørn).* — — — Hvorfor tier du, Sigurd? — — Det gør du saa ofte i den sidste Tid. Det er, som du gaar og tænker paa noget. — — — Er det Ansgar? *(Sigurd vender sig hurtigt mod Bjørn).* Kan du forstaa det, Sigurd, at en Mand vil se saadan ud? — Intet Haar paa Hovedet — og saa gaa med et Reb om Livet! Jeg kan ikke forstaa, han vil.

SIGURD: Det kan jeg godt forstaa, naar man er, som Ansgar er.

BJØRN: Ja, men hvem vil være saadan?

SIGURD: Det vilde jeg, hvis jeg kunde. — — — Du skulde høre ham fortælle: Alfader er stærkere end Odin; han skabte hele Jorden og satte Menneskene og Dyrene paa den. Solen, som vi om Morgenen ser stige op af Havet, og Stjernerne, som vi om Aftenen har prøvet at tælle, har han skabt. — — — Vi skal ikke blote til ham. Han er mægtig, men mild, og han sendte sin Søn til Jorden. *Han* er den hvide Krist, som er den stærkeste af alle — ikke ved Skibe fulde af væbnede Krigere, men ved en mægtig Hærskare af Engle, som tjener ham, — og dog lod han sig dræbe paa et Kors. — — — Vil du lade være med at sige det til de andre, Bjørn, saa skal jeg fortælle dig, hvad jeg gaar og tænker paa. — — *(Bjørn nikker tavs).* Jeg tænker paa at drage over til Ansgar og være hos ham sammen med de Drenge, han har hos sig. *(Bjørn springer op).*

BJØRN: Hvad siger du, — vil du rejse — vil du — hos Ansgar, mellem de Trælle, han har købt?

SIGURD: Der er ogsaa Frimænds Sønner imellem. Og Trællene kan jo være lige saa gode som vi andre.

BJØRN: Kan Trællene være lige saa gode som — — Sig mig, er du ved at blive en Kristen da, siden du kommer med saadan noget Snak. Er du?

SIGURD: Nej, men jeg vil prøve paa at blive det. — Krist er meget stærkere end Thor.

BJØRN: Jamen, naar vi saa skal paa Langfart som Vikinger, hvad saa?

SIGURD: Der kommer vi ikke. Man maa ikke slaa ihjel eller plyndre. Det er Synd.

BJØRN: Synd! Hvad er Synd? — Maa man ikke slaa ihjel? Maa man ikke slaas? Hvad skal man saa bestille?

SIGURD: Man skal bede til Krist og Alfader.

BJØRN: Det kan man da ikke gøre hele Dagen.

SIGURD: Nej, men man skal ogsaa passe de syge og dyrke Jorden og sligt.

BJØRN: Det har man jo Kvinder og Trælle til. — — Nej, Sigurd, du maa ikke gøre dette her. Jeg har glædet mig saa meget til, at vi to skulde sammen ud. Vi skal blive saa berømte. Der skal ikke være Lige til os. Du lægger Planerne, det er du saa god til, og jeg — ja, jeg skal nok lade være med at slaa saa mange ihjel, men jeg skal være saa tapper. — — Sigurd, vi har jo været enige om at staa sammen alletider; vi har lovet hinanden det oppe ved den gamle Stenhøj. Kan du ikke huske den Aften?

SIGURD: Bjørn, du kan jo tage med! Saa erobrer vi to sammen Landet her for den hvide Krist. Det er meget mere end at gaa paa Togt. — Var det ikke?

BJØRN: Hvor har du alt det sære fra? Har du maaske selv set den hvide Krist, siden du vil tro paa ham?

SIGURD: Ja, omtrent.

BJØRN: Hvad vil det sige?

SIGURD: Jeg har set Ansgar, og saadan maa Krist have været. Der er ingen saa mild og god som Ansgar. — Og han sagde, han var den største Synder over for Krist. — Og jeg har ogsaa set et Billede af ham.

BJØRN: Naa, det der hang ved Munkens Kæde?

SIGURD: Nej, det var nu et andet, men det er ganske lig det. Ved du, hvor det er nu?

BJØRN: Nej —?

SIGURD: Det er her. *(Trækker et Kors frem).*

BJØRN: Har du taget det? *(Gaar nærmere og betragter det).*

SIGURD: Nej, jeg fik det af Ansgar, da han rejste. Og ved du, hvad han sagde: »Du vil engang komme med det til mig, Sigurd, og saa vil du lære at tjene Ham. Jeg har drømt om dig i Nat.« — — Derfor kan jeg ikke glemme ham, Bjørn, og derfor maa jeg komme. *(Bøjer sig med Andagt over Korset og kysser det).*

BJØRN: Uf, lad være! Det har du lært af Munken. — — Og hvordan kan han der være stærkere end Thor, naar han fandt sig i det. Det havde Thor aldrig fundet sig i.

SIGURD: Nej, men Krist gjorde det ogsaa frivilligt, og derfor var han stærkere. — — *(Ser igen paa Korset).* Det er, som Krist kalder paa mig, hver Gang jeg ser det.

(Bjørn knytter Hænderne i Harme. Pludselig river han det ud af Hænderne paa Sigurd og løber lidt tilbage med det).

Nej, lad være, Bjørn! Kom med det. Du maa ikke røre ved det. Giv mig det!

BJØRN: Nej, ikke før du lover at opgive den Trælleskole og alt det —

SIGURD: Kom med det, Bjørn. *(Gaar nærmere til Bjørn).* Jeg kan ikke holde ud, du staar saadan med det. Hold det dog ordentligt!

(Bjørn kaster det op i Luften og griber det igen. Sigurd farer imod ham, men han undviger og springer hen til Kanten af Brinken).

BJØRN: Tag det saa!

(Han slynger det ud over Kanten. Sigurd springer derhen og stirrer ned. Bjørn staar i Forsvarsstilling, men retter sig forbavset, da Sigurd lidt efter langsomt vender Hovedet imod ham).

SIGURD: Du ved ikke, hvad ondt du har gjort mig med det, Bjørn. Du vilde ikke have gjort det saa.

(Bjørn forbavses først og staar bagefter flov og hjælpeløs. Man ser, at Sigurd tager en Beslutning. Han strammer sit Bælte og sætter sig paa Kanten, vender sig og lægger sig udover. Bjørn farer forfærdet hen til ham).

BJØRN: Sigurd, du vil da ikke prøve paa at stige ned? Du maa ikke. Du slaar dig ihjel. Lad være. Lad være, Sigurd!

SIGURD: Jeg maa bringe Ansgar hans Kors tilbage.

(Bjørn kaster sig ned foran Sigurd).

BJØRN: Sigurd, naar jeg nu beder dig. Jeg skal gaa med dig, jeg skal — —

SIGURD: Det er godt, Bjørn, men Korset først. — *(Stille):* Bed for mig, Fader Ansgar!

(Han stiger langsomt ned. Bjørn ser en Stund med angstfyldt Spænding, saa rejser han sig og ser sig omkring).

BJØRN: Far! — Aa, hvor langt er du borte? — —

Aa, Asa-Thor, hjælp! — — Nej, *(kaster sig paa Knæ og knuger Hænderne sammen)*. Krist, hvide Krist! Hvis du er til, saa hjælp Sigurd. Han maa ikke dø; det er min Skyld! — — — *(Han lægger sig igen ved Kanten og stirrer ned)*. Hvorfor vil mon Sigurd gøre dette for Fader Ansgar? — — *(højt)*: Du fandt det, Sigurd! — — — *(stadig knælende)*: Krist, Krist! Hjælp ham, det er dog for din Skyld, han gør det! Aa, jeg skal være saa god, saa — — *(Han folder sine Hænder og rækker dem opad)*. Jeg gaar sammen med ham til Ansgar, hvis du frelser ham. Hører du, Krist, jeg bliver ikke Viking anderledes, end du vil. — Saa hjælper du ham — aa, gør det! — — *(Han ser ud over Kanten et Øjeblik)*. Er du træt, Sigurd?

SIGURD *(med anstrengt Stemme)*: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal komme op over Kanten.

BJØRN: Jeg skal nok hjælpe dig, Sigurd. Du maa ikke blive staaende der. Kom nu!

(Han kaster sig ned paa Maven, og man ser ham faa fat paa Sigurds ene Haand).

SIGURD: Vent lidt. Hvis jeg falder ned, saa skal du bringe Korset til Fader Ansgar, du skal, Bjørn!

BJØRN: Ja, ja, men du maa ikke falde ned, Sigurd!

(Sigurds Hoved kommer til Syne, og Bjørn faar med megen Anstrengelse trukket ham op. Sigurd kaster sig træt ned paa Ryggen, og Bjørn bøjer sig over ham; et Øjeblik tier de).

BJØRN *(stille)*: Vi skal begge to til Ansgar. Jeg har lovet Krist at gaa med, naar du kom op igen.

(Sigurd rejser sig over Ende).

SIGURD: Er det sandt, Bjørn?

(De staar begge op. Bjørn nikker, og de lægger Hænderne paa hinandens Skuldre, gaar lidt efter hen og kigger ned over Kanten. Derpaa staar de lidt og ser ud over Havet).

BJØRN *(stille)*: Det bliver vist svært at sige Farvel til alt det der.

SIGURD: Det skal vi heller ikke; vi skal bare se højere endnu, — helt op, hvor Gud bor.

(Han peger smilende opad, og Bjørn giver et Nik med Hovedet. — Sigurd tager Korset frem).

SIGURD: Se! *(Bjørn ser en Stund)*.

BJØRN: Kom! *(De gaar hurtigt)*.

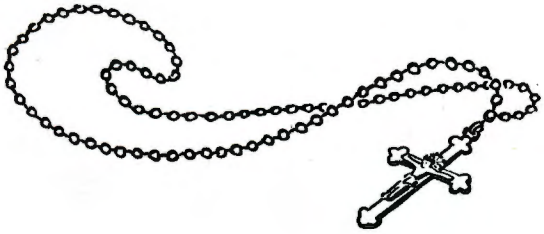

Forhindringer

HUMORESKE

om Spejdermøde med Forhindringer

Meningen med Optrinet er ved Spejderfester i en spøgefuld Ramme at give Forældre og interesserede et Indblik i, *hvad* der i Regelen foregaar ved et Spejdermøde: Konkurrencer, Instruktioner, Nødhjælp, Signalering osv.

Tekst: Torkil Søager.

Personer: Patruljefører Kurt Henningsen og hans Patrulje »Husmusene« (5 Spejdere) og Patruljefører Hans Skov med Patruljen »Pindsvinene« (6 Spejdere).

Scenen: Et Spejderlokale med et eller to Borde, diverse Stole og Spejdergenstande: Instruktionstavler, Totemskjold etc.

*

Naar Tæppet gaar op, staar Kurt alene i Lokalet med Ryggen til Folk og studerer en Pointstavle. Der gøres her en indledende og virksom Pause, hvori Publikum faar Tid til at danne sig et Indtryk af Lokalet og dets Udseende. Efter 1—2 Minutters Forløb gaar han langsomt hen mod Bordet, læner sig op mod Bordpladen og siger frem for sig:

KURT: — — — og saa er det jo ikke sikkert, at Ideen er særlig fremragende. — — Og dog — — Paa den anden Side: Drengene elsker jo alt, hvad der er nyt og spændende, saa hvorfor ikke? — — Well, nu faar man se — — —

Et kort Slag paa Døren og ind træder

HANS: G'aften i Stuen! Alt saa tidlig?

KURT: Godaften, Hans! Ja, jeg har allerede været her noget. Hør, jeg synes ikke du har Klunset paa?

HANS: Spejderdragten? Næ-æ-h — — — *(beklagende)*. Jeg skal ærlig talt ud bagefter — — — til Dans altsaa — — — og der kan man jo ikke saa godt komme med korte Knæ og Fedtlædersstøvler! Jeg skal forresten helst gaa lidt i halvni!

KURT: *(skuffet)* Naah — — — jasaa — — — *(opklarende)* men det skal nu alligevel blive morsomt at arrangere et Fællesmøde for vore to Patruljer. »Husmusene« og »Pindsvinene« plejer altid at gaa godt i Spand sammen, saa hvorfor ikke forsøge — —

HANS: S'føli', »Pindsvinene« glæder sig alle som een til at hilse paa dig og dine Gutter, og hvad angaar den lille Konkurrence véd jeg, at de brænder efter at tage Hævn over »Husmusene«, som vandt Konkurrencen i sidste Pinselejr. — —

Det banker reglementeret, og to Spejdere kommer ind. Der hilses, og i de følgende Par Minutter strømmer det ind med Spejdere, og der lyder Velkomstord, Samtaler, Latter, Udraab etc. Efter et Stykke Tid fløjter Kurt sit Samlingssignal, og Patruljen sætter sig. Det samme gør Hans.

KURT: Spejderkammerater! Paa »Husmusene«s Vegne har jeg herved Fornøjelsen at byde vore Kammerater, i »Pindsvinene« hjertelig velkommen. Æ-æ-h. Vi haaber, at Forsøget med at holde fælles Patruljemøde maa blive en Knaldsukces. — — — Skal vi synge »Fyrre Aar frem«, første og sidste Vers!

Spejderne slaar op i Bøgerne under Mumlen og Støj, og Kurt beder Hans synge for; paa dette Tidspunkt rejser en af Drengene sig og stirrer afventende hen paa Hans, som spørger:

HANS: Hvad vil du, Christian?

CHRISTIAN: Aah, jeg glemte blot at spørge, om jeg maatte gaa om en lille halv Time. Jeg skal til Fødselsdag hos min Tante; det er ogsaa derfor, jeg ikke er i Spejderdragt.

HANS: *(Med et Sideblik til Kurt)*: Ja-a-a, stik bare a', naar vi skal af Sted. Naa, vi synger — — *»Fyrre Aar frem« synges kraftigt og taktfast.*

KURT: Ja, det var det. Vi lægger derefter ud med en lille Bedømmelseskonkurrence. Naar jeg siger NU, starter vi, og naar der er gaaet nøjagtigt 60 Sekunder, rækker I Haanden i Vejret. Den, der kommer nærmest har vundet. — — — Kl-a-a-a-r NU!

Næppe har han udtalt Ordet førend en af Drengene, som længe har siddet og fumlet omkring sine Lommer, farer op, idet han raaber:

PETER: Kurt! Hans! Jeg har tabt mit Ur! Paa Vej hen til Mødet her! Jeg maa straks af Sted! *(Han jamrer sig og løber hurtigt ud).*

KURT: Vi maa da haabe, han finder det!

HANS: Naturligvis, men iøvrigt, hvad skulde han med Uret? I er vel nok klar over, Drenge, at det her foregaar uden Ur?

KOR: Ja-a-a. Selvfølgelig!

KURT: Naa, paa'en igen! Altsaa-aa-aa-aa — NU!

(Allerede efter 20—30 Sekunders Forløb er de første Hænder oppe, og kun en enkelt rammer omtrent rigtigt. For at gøre Virkningen større og for at Optrinet kan illudere bedre, kan man lade Drengene sidde med Ryggen til Patruljeførerne, saaledes at han, naar der er gaaet 1 Minut, kan række Haanden op, synligt for Publikum, men ikke for Spejderne.)

KURT: Vi skulde saa have nogle Tørklædeforbindinger! Nu kan jo f. Eks. »Pindsvinene« lægge en Hovedforbinding paa »Husmusene«.

(Knapt er dette i Gang, før Døren gaar op, og en bekymret Mor staar i Døren; hun siger:)

MODEREN: Aah, ja undskyld, jeg forstyrrer! Men maa Svend Erik ikke ha' Lov at gaa med mig hjem. Min Kat er løbet fra mig og sidder fast oppe mellem to Grene i vores Pæretræ! Det stakkels Dyr har allerede siddet der i et helt Kvarter.

HANS: Med Fornøjelse, Fru Mogensen, en Spejder er god mod Dyr, ikke sandt? Det maa da netop være en Opgave for Svend Erik.

(Denne rejser sig hurtigt, nikker Farvel og følger med sin Mor.)

KURT *(idet han kigger paa Forbindingerne):* Ja, udmærket, saa kunde »Husmusene« lægge en Arm i Bind paa »Pindsvinene«. Men pas nu paa — —

(Man hører en Klokke ringe, og umiddelbart efter træder en Herre ind; han er Portner i Ejendommen, og hans Stemme er gnaven, da han siger:)

PORTNEREN: Nu er der igen Telefon til en af d'Herrer Spejdere! Jeg har jo ellers sagt, at Telefonen kun maa benyttes i Nødsfald! Det var til Morten Nøhr!

(Denne rejser sig og iler ud. Medens de øvrige fortsætter med Forbindingerne, hører man hans Stemme langt borte svare: Javel! o. l. Han kommer nu tilbage og siger:)

MORTEN: Jeg sku' spørge dig, Kurt, om jeg straks maatte komme hjem, da vi har faaet fremmede fra Landet?

KURT: Ja, det er der vel ikke noget at sige til. Husk Turen paa Søndag!

(Tørklæderne bindes atter om Halsen, og Drengene sætter sig om Bordet.)

KURT: Hvordan bør man fjerne et Fremmedlegeme fra Øjet? Kan du, Albert, fortælle os lidt — men dog, Albert, hvad er der dog i Vejen med dig? Du sidder jo og græder!

ALBERT *(snøftende):* U-u-u-h-jo, jeg har saadan en Tandpine! Det har jeg haft hele Dagen! U-u-u-u-u-h-u.

KURT: *(deltagende):* Ja, men kære Albert, saa maa du da hellere gaa hjem og faa noget varmt af din Mor. Tag et varmt Stykke om Kinden og faa et Pulver! Ja, farvel du, god Bedring! Hils hjemme!

(Albert gaar under megen Fortvivlelse.)

HANS: Ha! Det bliver efterhaanden et udvalgt Hold, der bliver tilbage. Hør, hvem er nu det?

(En stor Pige lukker Døren paa Klem og spørger efter Olaf. Olaf rejser sig spørgende.)

PIGEN: Ja, Olaf, Mor bad mig hente dig. Du skal straks cykle ud til Moster Karen og hente den Medicin, som hjælper for Fars Gigt! *(Henvendt til Førerne):* Han maa nok gaa?

KURT: Begribeligvis! *(De gaar).* Naa, det var det, vi kom fra, Christian, hvad vilde du gøre, hvis din Tante fik et Kulstøv i Øjet?

CHRISTIAN: Jeg vil straks tage hendes Øje ud; hun har nemlig Glasøje!

KURT: Saah, nu ikke morsom. Hun har vel forøvrigt ikke to Glasøjne. Svar nu fornuftigt, hvis du ellers kan.

CHRISTIAN: Man vender bare Øjenlaaget. Paa en 5-Øre altsaa? Eller en Tændstik?

HANS: Det vilde du maaske prøve at vise dine videbegærlige Kammerater!

CHRISTIAN: Ja-a-a-h. Forresten, jeg fik Lov at gaa. Maa jeg gaa nu; jeg skal skynde mig?

HANS: Ja, saa gaa endelig!

(Idet Christian rejser sig, spørger ogsaa Søren, om han maa gaa, da han har mange Lektier til i Morgen og Stil og meget mere; han faar ogsaa Tilladelsen, og de forsvinder begge.)

KURT: Det er vel nok en køn Forestilling! 4 — f-i-r-e — Mand igen! Mon ikke vi skulde skynde os at tage lidt Signalering, medens der endnu er Folk tilbage.

(De stiller sig op to og to og paabegynder nogle Meldingsafsendelser.)

HANS: Hvordan med vores Konkurrence! Nu er der lige to »Husmus« og to »Pindsvin«, og man véd ikke, hvorlænge det varer?

KURT: Det har du Ret i, Hans. Sæt jer hellere og tag Papir og Blyant frem. Først tegner I et Kort over Sjælland! *(Pause).* Afsæt derefter Byerne Holbæk — Præstø — Frederiksværk — Vordingborg — — —«

(Niels Ivar farer op med et Sæt:)

NIELS IVAR: Hvad er Klokken??? 12 Minutter i 8! Og jeg skulde paa Kommunebiblioteket inden 8 og bytte Fars fortsatte Roman. Tak, Spids! KURT! JEG MAA ILE! Thorvald, maa jeg laane din Pumpe, jeg mangler lidt Luft i min Bagring? *(Han styrter hovedkulds ud af Døren, medens de tilbagesiddende sidder maalløse tilbage. Pludselig ryger Døren op med et Brag, og Niels Ivar braser ind som en Stormvind):* THORVALD! *Din Cykle er stjaalet!* Den er helt væk!

(Uden at spørge om Lov er Thorvald ude af Døren som et Lyn med Niels Ivar i Hælene).

HANS: Saah! Nu kan vi ikke en Gang arrangere en 5-Kamp! Vi er lige 4 Mand.

KURT: Ja, det er godt med dig, Hans. Læg Mærke til, at det er to »Husmus«, som er tilbage. Men vi lader som ingenting og fortsætter — — —

HANS: Kære Kurt! Man konkurrerer da ikke, naar det er to fra samme fortræffelige Patrulje. Skal vi ikke hellere lege en morsom Leg?

HENRIK og PREBEN *(i Kor)*: Jooooh! Meget hellere!

HANS: Kender I Blindeboksning? Ikke? Det prøver vi saa.

(De to Spejdere faar Bind for Øjnene og et Par Boksehandsker paa, hvorefter de farer løs paa hinanden. Det varer ikke længe, før Henrik rammer Preben midt i Ansigtet, saaledes at hans Næse bløder. (Man kan med lidt Fikshed anvende rød Frugtfarve el. l. for at understrege Virkningen)).

PREBEN *(klynkende)*: Tag mit Bind af! Tag det af! Jeg bløder! JEG BLØDER!

(Kurt og Hans hjælper ham Bindet af. Ogsaa Henrik fjerner sit).

KURT: Det var nu ikke saa heldigt? Har du din Nødhjælpskasse med, Hans?

HANS: Næh, for jeg sku' jo — — — nej, det har jeg ikke!

KURT: Jamen saa foreslaar jeg, at Henrik følger Preben hjem og sørger for, at Preben bader sin Næse i iskoldt Vand og lægger lidt Vat i Næseborerne. Det kan du nok, Christian!

CHRISTIAN: Allright! Kom saa her, Preben, op med Humøret og Næsen! *(De gaar).*

(Pause).

KURT *(Træt og helt slaaet ud)*: Ja, saa er vi altsaa alene, Hans. Hvad Tid var det forresten, at du skulde til Benspjæt?

HANS: Benspjæt! La' vær' og tal om noget, som du ikke har Forstand paa! Naar du en Gang bliver voksen — — —

KURT: Hov-Hov! Godt Ord igen, Hans. Man bliver jo unægtelig lidt sur i Masken, naar man planlægger et Dobbeltpatruljemøde med 13 Deltagere, og vi to saa sidder helt alene efter 40 Minutters Forløb. Og om et Kvarter er jeg altsaa ene Mand tilbage paa Skansen!

(Telefonen ude hos Portneren ringer kraftigt).

HANS: Hvis ikke der nu er Bud efter dig, Kurt! *(Han ler højt).* Nu, nu kommer Bedstefar — —

(Portneren river Døren op, ser lidt forbavset paa de to Førerer og siger):

PORTNEREN: Der var Telefon til Hr. Skov.

(Hans gaar ud og kommer straks efter igen).

HANS: Ha! Ha! Ha! Det var saamænd en af mine Kammerater fra Danseskolen. DE HAVDE AFLYST I AFTEN paa Grund af Danselærerens Sygdom! Er den ikke komisk?

KURT: Glimrende, Hans! Saa foreslaar jeg, at vi tager Linie 6 ud til Skipper og aflægger Referat af Mødet og drikker The. En Tropfører bør stedse være i Kontakt med sit Arbejde.

HANS: Det var en Knippel-Idé. Næsten ligesaa god som den at holde fælles Patruljemøde. Nu bliver det bare spændende at se, om Skipper i det hele taget er hjemme??

KURT: Hm! Ellers kan du lige tro, jeg gaar lige hjem og i Seng!

(De gaar hastigt).

TÆPPE

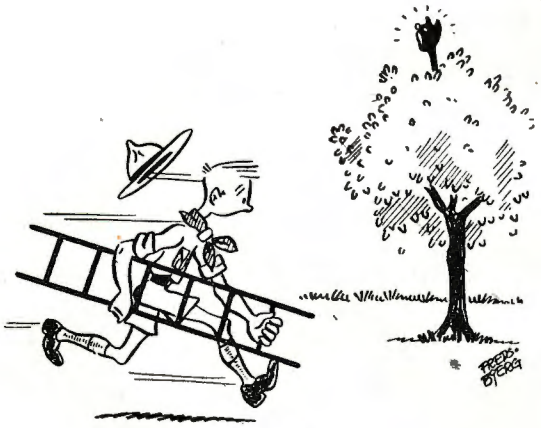

EVENTYRSPIL

MESTER JAKEL KOMEDIE

— med Spejdere som Dukker —

Personer: Kongen. Prinsessen. Trolden. Den gode Fe. Spejderen.

Scenen: 1. Akt: Paa Slottet.
2. Akt: I den mørke Skov.
3. Akt: I Troldens Hule.

Hvis man vil, kan man naturligvis bygge Scenen som angivet. Man kan dog ogsaa nøjes med at anvende et ensfarvet Tæppe som Baggrund, da Kulisser i dette Stykke ingenting betyder. Desto mere betyder Maskeringen og Dragterne, der overdrives til det parodiske, i Overensstemmelse med Stykkets Aand.

Stykket egner sig ogsaa fortræffeligt for Ulveunger.

FORSPIL

Vi begynder med Præsentationen. Stykkets optrædende kommer ind een ad Gangen og danner efterhaanden en Række. Naar den enkelte har fundet sin Plads i Rækken, fremsiger han sin Replik, hvorefter næste kommer ind.

Først kommer KONGEN:
Jeg Konge er af Ebberød,
og jeg paa Pæren er lidt blød.

Dernæst PRINSESSEN:
Jeg er Prinsessen, Kongens Datter,
saa skøn, at man det næppe fatter.

Og saa den fæle TROLD:
Jeg er den fæle Trold, som hvæser,
og gaar og røver smaa Prinsæser.

Men heldigvis ogsaa DEN GODE FE:
Naar mig I ser, den gode Fe,
I ved, at intet ondt kan ske.

Og til sidst SPEJDEREN:
Jeg er den lille søde Spejder,
hvis no'en skal hjælpes, saa er jeg der.

TÆPPE

FØRSTE AKT

Kongen sidder i sin Tronstol, Prinsessen ved Siden af. Der er Chokolade og Kage paa Bordet i Anledning af Prinsessens Fødselsdag.

KONGEN: Nu er vi paa det høje Slot,
der, som I ser, er vældig flot.
Det er Prinsessens Fødselsdag,
og Chokolade skal vi ha',
og vi faar ogsaa Kransekage,
det faar man jo paa Fødselsdage.
Og alt er lutter Fryd og Glæde,
og mange Gæster er til Stede,
dem ser man ej paa Scenen bare,
for husk: Teatret skal jo spare.

FEEN *(ind)*: Dog her den gode Fe sig viser,
og jeg lidt Kransekage spiser,
naar I mig ser paa Kagen tygge,
I ser, det er et Udstyrsstykke.
Jeg kommer for at gratulere
og samt min Gave aflevere:
Fra alle gode Feers Dronning
jeg bringer først en Krukke Honning,
dernæst tilsiger jeg min Støtte,
Prinsessen vil jeg smukt beskytte,
hvis noget ondt sku' hende hænde
vil jeg det til det gode vende,
og bag mig staar — af fælles Mening —
de gode Feers Fagforening.

PRINSESSEN: Jeg takker for de pæne Ord,
og min Taknemlighed er stor,
hvor er De dog en dejlig Fe,
jeg haaber da, De bli'r til Te?

FEEN: Desværre, men det er umuligt,
tænk, hvor dog Tiden løber gru'ligt,

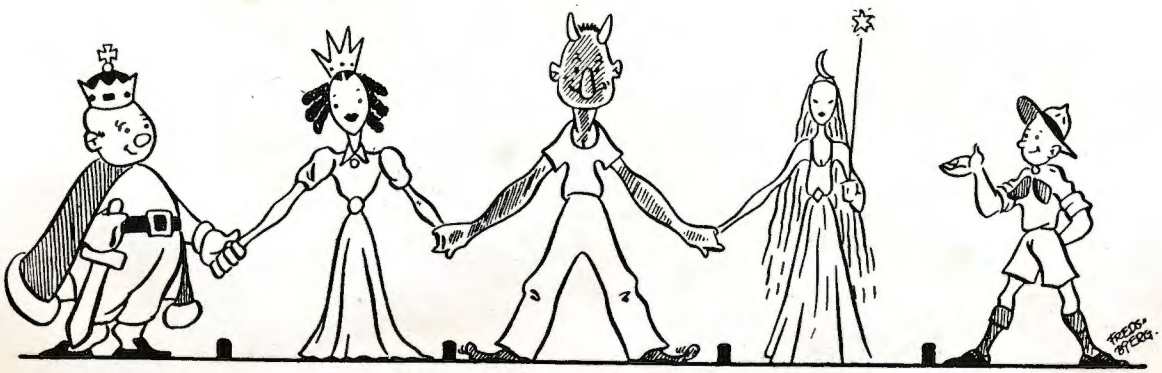

men sku' det være en anden Gang,
for nu skal jeg til The-dansant.
KONGEN: Det er en Skam, De gaar saa snart,
nu havde vi det li' saa rart.
Feen gaar, — men lidt efter kommer den fæle Trold ind fra den anden Side.
TROLDEN: Men her I ser den fæle Trold,
kun ondt jeg bærer i mit Skjold,
nu driver jeg mit gamle Spil,
Prinsessen bort jeg røve vil,
og i min mørke, skumle Hule
jeg hende vil for evigt skjule.
Det vil ej nytte, at I leder,
I finder hende ingen Steder!
Trolden griber Prinsessen og forsvinder med hende.
KONGEN *(sørgmodig):* Uh, sikke dog en væm'lig Ka'l,
og hvilken Jammer, hvilken Kval,
at denne væmmelige Trold
nu har Prinsessen i sin Vold.
Forsvunden er nu al min Glæde,
jeg kan ej mer' — nu maa jeg græde.
Da kommer SPEJDEREN *ind og trøster:*
Giv dig tilfreds, min ædle Drot,
det hele skal nok ende godt.
Jeg i din Nød skal hjælpe dig,
for jeg er Spejder, — stol paa mig.
Prinsessen skal jeg nok befri,
forinden Stykket er forbi!
Spejderen iler ud til den Side, hvor Trolden forsvandt. Derefter:

TÆPPE

ANDEN AKT

Feen staar i den mørke Skov, et Øjeblik efter kommer Spejderen.
FEEN: Herude i den mørke Skov,
hvor vilde Dyr gaar ud paa Rov,
her vandrer nu en Spejderdreng,
som burde ligge i sin Seng,
— da han Prinsessen vil befri,
saa vil han komme her forbi.
Jeg ham en Prøve stille maa,
jeg haaber, han den vil bestaa!
SPEJDEREN: God Dag, Fru Fe, her kommer jeg,
jeg til Prinsessen er paa Vej,
jeg vid're maa i mægtig Hast
og mig med Trolden gi' i Kast.
FEEN: Javel, men jeg er kønt leveret,
for just min Cykle er punkteret!
Feen trækker sin Cykle ind paa Scenen. Spejderen griber Cyklen, vender Bunden i Vejret paa den og begynder at lappe, idet han siger:
SPEJDEREN: Den vil jeg hurtig for dig lappe,
for mine Fingre er saa rappe,
en Spejder hjælpsom er og nytti',
det Hul skal der jo blot lidt Spyt i!
FEEN: Hav Tak, du ædle Spejdergut,
nu vil jeg hjælpe dig til Slut,
jeg ser, at du er flink og god,
og du din Prøve smukt bestod.
Og blot fordi du er saa ædel,
saa giver jeg dig denne Seddel.
(Rækker Spejderen et Stykke Papir).
Vær sikker paa, at den paa Trolden
vil virke som et Slag i Knolden.
Og jeg vil sige dig, hvorhen
du drage skal, min lille Ven,
hvis du vil finde Troldens Huler,
der, hvor han nu Prinsessen skjuler.
Med Linje 3 du blot skal ta'
til Fælledvejen 14 A.

TÆPPE

TREDJE AKT

Trolden sidder i sin Hule; Prinsessen sidder bundet til en Stol i Baggrunden.
TROLDEN: Her i mit fæle Troldebo,
hvor Luften den er mindre go',
Prinsessen holder jeg i Fængsel,
her sidder hun med Sorg og Længsel,
og hele Dagen lang hun græder,
en skønne Dag jeg hende æder.
Thi ingen hende kan befri
fra dette Fangenskab, fordi
en Prøve først de maa bestaa,
paa den vil de i Vandet gaa.
— Men tys, jeg hører nogen komme,
saa nu er Freden altsaa omme.
At have Gæster ej jeg ynder,
for jeg har ingen Kaffebønner.
Men hvis han kommer for at redde
Prinsessen, vil jeg straks ham æde.
Da kommer SPEJDEREN *ind, bukker høfligt og siger:*
Goddag! Vil De ikke købe en Lodseddel?
TROLDEN: Lodsedler! Ak, oh Ve og Skræk!
Lad mig nu se at komme væk!
Man intet Sted i Fred kan gaa
for den Slags Ting — jeg flygte maa! *(Ud).*
Spejderen løser Prinsessen; de gaar begge frem i Forgrunden af Scenen, hvorefter PRINSESSEN siger:
Oh, ædle Ungersvend, hav Tak,
fordi du ham paa Tæven smak.
Prinsessen du befriet har,
nu skynder vi os hjem til Far,
og der vil mig til Brud du faa,
i Morgen skal vort Bryllup staa,
og Kongen giver dig tillige
vel nok det halve Kongerige!
De gaar begge ud, Arm i Arm.

TÆPPE

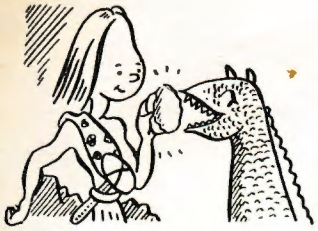

DRENGE er DRENGE

OPTRIN I 2 AFDELINGER

Tekst: Efter Engelsk ved *Haig.*

FØRSTE AFDELING

Aar 20.000 før Kristus.

Personer: Kudu, Manden.
Moa, hans Kone.
Dreng, deres Søn, der er Spejder.

Scenen: En Stenalderhule med Møbler af store, firkantede Sten og et Baal paa Gulvet.

Naar Tæppet gaar op, staar Moa paa Scenen og arbejder med en Hammer paa noget, der ligger paa en stor Sten. Dreng kommer ind.

MOA: Sikke sent du kommer. Hvor har du været henne?

DRENG: Jeg har været ude med Spejderne.

MOA: Hvad har I da bestilt i Dag? Har I lært noget nyttigt eller bare støjet om?

DRENG: Vi har lært Spejderloven og har lært at tænde Baal.

MOA: Hvordan gør man saa det?

DRENG: Jo — man tager bare et Stykke tørt Træ og venter til en Dag, det bliver Tordenvejr, saa lægger man det udenfor og haaber, at Lynet vil slaa ned i det. Men det er et farligt Mas; jeg vilde ønske, man havde opfundet Tændstikkerne.

MOA: Næ, ved du hvad, hvad tror du, du er Spejder for? Men gaa nu ud og giv *Pterodaktylerne* deres Foder og kom saa ind og faa noget at spise.

DRENG: Hvad skal vi have til Middag?

MOA: Det kan du da nok se! Det er en særlig fin Kage. Det er nemlig Faders og min Bryllupsdag i Dag. Det er femten Aar siden, din Fader kom til vores Hule og bar mig bort. Han maatte ganske vist slaas med din Onkel for at komme ind!

DRENG: Og vandt Fader saa?

MOA: Om han vandt? Naturligvis gjorde han det! Han skar din Onkel i fire Stykker. Bedstemor var forfærdelig ked af det. — Naa, men gaa nu ud og gør som jeg sagde, ellers kommer du for sent.

(Dreng gaar ud. Et Øjeblik efter kommer Kudu ind).

MOA: Det var rart, at du kunde komme saa tidligt. Hvordan gik det ellers?

KUDU: Det gik udmærket, men hvad er det, du staar og laver?

MOA: Det er din Yndlingskage. Det er jo vores Bryllupsdag idag. Er jeg ikke god ved dig?

KUDU: Hvordan laver du i Grunden den?

MOA: Ja, Mel er jo ganske vist ikke blevet opfundet endnu, saa jeg maa bruge Bjørnefedt til at holde det sammen, og saa bruger jeg Kokusnødder. Men det er temmelig anstrengende, for det er ikke nemt at faa Skallerne helt pulveriserede.

KUDU: Det ser ellers ud til at kunne blive lækkert.

MOA: Kan du i Grunden huske vores Bryllupsdag? Jeg saa dig første Gang en Ugestid før. Du var ved at slaas med en *Iguanadon,* og da du fik Ram paa den, sagde jeg til mig selv: »Det er rigtig en Mand for mig«. Og Ugen efter kom du saa ogsaa og hentede mig. Jeg skal aldrig glemme, hvordan I sloges ved Døren, og hvor høflig du var mod Fader og Moder. De var ikke særlig begejstrede i Begyndelsen, men da du saa havde bundet Moder til Væggen med Hovedet nedad og diskuteret lidt med Fader med en Stenhammer, gik de i sig selv. Aa, det glemmer jeg aldrig!

(Udenfor høres Lyden af et Bilhorn).

Men hvad i Alverden er dog det?

KUDU: Ja, det er min lille Overraskelse til dig. Jeg har fanget en *Ichtyosaurus* og taget den med hjem. Det er et fint Eksemplar. Halsen er 4 Meter lang.

MOA: Ih, hvor var det pænt af dig! Tusind Tak!

KUDU: Den kan vi bruge til at ride i Skoven paa. Den er meget bedre end nogen af dem, Naboerne har.

(Igen høres Lyden af Horn og andre Ichtyosaurus-Lyde).

DRENG *(kommer ind):* Fader, hvad er det for et Dyr, der staar ovre i Stalden?

MOA: Det er Faders Gave til mig. Og pas du paa, at den ikke bider dig. Du vilde se farlig ud, hvis den bed Hovedet af dig. — Naa, om 5 Minutter spiser vi.

(Moa og Kudu gaar ud).

DRENG: Den saa skrækkelig sulten ud. *(Staar og overvejer).* »En Spejder er god imod Dyr«. Jo, jeg bør gøre det.

(Tager Kagen og gaar ud).

(Moa og Kudu kommer ind).

MOA *kalder:* Kom saa, nu spiser vi. — Men hvor er Kagen?

(Man hører Lyden af Horn, der bliver svagere og svagere og til sidst forsvinder).

(Dreng kommer ind).

MOA: Hvad har du dog gjort ved Kagen?

DRENG *(nølende):* Jo-o, jeg har givet den til Ichthyosaurus; den saa *saa* forfærdelig sulten ud.

MOA: Din uforskammede Knægt!

(Kudu og Moa løber ud).

(Dreng staar midt paa Scenen og binder Knuden paa sit Tørklæde op)!

(Kudu og Moa kommer ind).

KUDU: Den er død. Den Kage har slaaet den ihjel.

MOA *(rusker Dreng):* Hvorfor gjorde du dog det?

DRENG: Det var jo min good turn for i Dag.

KUDU *(tager en stor Kæp):* Kom du med mig, min Gut, saa skal jeg gøre *min* good turn i Dag!

TÆPPE

ANDEN AFDELING

Aar 20.000 efter Kristus

Personer: Herr Holm.
Fru Holm.
Sønnen Peter, der er Spejder.

Scenen: En hyperfunkis Lejlighed.

*

Fru Holm sidder og læser. Peter kommer ind.

FRU HOLM: Naa, har du været ude med Spejderne?

PETER: Ja, Moder.

FRU HOLM: Naa, hvad har I saa lært i Aften?

PETER: Aa, vi hørte Foredrag om Oldtiden, om dengang da man spiste Kød. Tænk dig, Moder, at putte Kød af et dødt Dyr i Munden! Det er da godt, man ikke levede paa den Tid. Bagefter var der en, der fortalte om, at i vor civiliserede Tid har vi kun tilbage at bekæmpe Bakterier.

FRU HOLM: Naa, men sæt nu din Flyvemaskine ind i Garagen og kom ned at spise. Din Mad staar i dit Værelse. Jeg har sat Faders Mad ind i Spisestuen.

PETER: Tak, Moder. Jeg er da glad for, at vi i vor Tid spiser hver for sig. Det maa have været forfærdelig uæstetisk i gamle Dage, da de sad og saa hinanden spise.

FRU HOLM: Naa-naa, Peter, opfør dig nu pænt. Jeg gaar lige ind og henter Fader. Han er lidt træt i Aften. Han har været til Tjeneste i Kommunens Arbejdscentral i Dag. *(Gaar ud).*

PETER *(sidder og overvejer):* Stakkels Fader! Han er ikke rask, det er Nerverne, det er galt med. Jeg maa se, om jeg ikke kan gøre noget for ham. — — »Det er en Spejders Pligt at bekæmpe Bakterier«. — — Ja, jeg *bør* gøre det, og jeg *vil* gøre det. *(Gaar).*

(Herr og Fru Holm kommer ind).

HERR HOLM: Tak, min Ven. Ja, jeg er lidt træt i Dag. Chefen var i daarligt Humør, og det gjorde mig en Smule nervøs. Men naar jeg har faaet noget at spise, vil jeg hvile mig, og saa gaar det nok over.

(Herr og Fru Holm gaar ud. Et Øjeblik efter kommer Peter ind. Han stiller sig midt paa Scenen og binder Knuden paa sit Tørklæde op. Derefter gaar han ud, og der er en lille Pause).

(Herr Holm kommer vaklende ind. Han holder Hænderne paa Maven og vrider sig i Smerte).

HERR HOLM: Hjælp, Hjælp!

(Fru Holm kommer hurtigt ind).

FRU HOLM: Men hvad er der dog i Vejen, kære?

HERR HOLM: Aa, det er den Salat. Den smagte saa underligt, og nu føler jeg mig forfærdelig syg.

(Peter kommer ind).

FRU HOLM: Jeg kan ikke forstaa, hvad der kan være i Vejen med Salaten. Jeg har selv lavet den.

PETER: Vær dog rolige, kære Forældre. Nu skal jeg forklare det. Jeg har gjort min good turn og adlydt Spejderloven!

HERR og FRU HOLM: Men hvad mener du dog?

PETER: I ved jo dog, at Spejderlovens § 1 siger, at Det er en Spejders Pligt at bekæmpe Bakterierne, Menneskehedens sidste Fjende. Og for at Fader ikke skulde spise de Bakterier, som Salaten sikkert var helt fuld af, hældte jeg noget *Lysol* i.

FRU HOLM: Men hvor kan det dog falde dig ind?

HERR HOLM: Kom du hellere med mig, og lad os se, om vi kan finde min Stok.

PETER: Men Far dog, jeg troede, den Slags var afskaffet for længe siden.

HERR HOLM: Næ, du kan være sikker paa, at det bliver aldrig nogen Sinde afskaffet. Kom her, min Gut!

TÆPPE

EN KOMEDIE MED MOTIVER FRA TUSIND OG EEN NAT

Tekst: »Postmester«.
Musik: Axel Madsen.
Personer: Abdulla, Hørkræmmer og Helt.
Adelaide, Skønhed.
Kassim, Skurk.
Teofani, Røverhøvding.
En Slavinde.
Diverse Røvere.
Endvidere forekommer en Spejder, som ikke kommer Historien ved.

Handlingen foregaar dels i Hareskoven, dels uden for en mindre Stationsby i Persien.

Naar Tæppet gaar op, er Scenen mørk, i Skæret fra et Lejrbaal til højre skimtes en Spejder, og et Telt.

SPEJDEREN *(gaber og strækker sig):* Ja, det er en sur Tjans at være Nattevagt, medens de andre ligger og snorker inde i Teltet, men hvad, saa slipper jeg da i hvert Fald for at lave Havregrød i Morgen tidlig *(gaber igen).*

Nej, der sker heller aldrig noget rigtig spændende nutildags, særlig ikke i saadan et overciviliseret Land som her. Op om Morgenen, i Skole, hjem igen for at læse Lektier og saa paa Hovedet i Seng igen, saadan er Programmet for en Dreng til Hverdag, og hvis man saa ikke kom paa Spejdertur om Søndagen, saa var det da ikke til at holde ud. Næh, det skulde være saadan som i »Kalifen paa Æventyr«, som jeg har hjemme paa mit Dukketeater, der kan de ønske sig Tusinde Aar og Tusinde Mile frem, men saa vilde jeg bare ønske mig Tusinde Aar og Tusinde Mile tilbage. Ih! hvor kunde det være sjovt at se, hvordan alting saa ud den Gang, da var der noget ved at være Dreng, — naa, men jeg sidder vist og vrøvler, — aah ja, det gør man jo i Reglen, naar man er søvnig. *(Gaber og strækker sig igen).*

Der høres dæmpet Musik, Spejderen begynder at nikke med Hovedet, Lyset forstærkes efterhaanden, ligeledes Musiken, i det Øjeblik Spejderen er ved at falde helt i Søvn, lyder der et Brag, Musiken ophører brat, Scenen bliver fuldt belyst (Aften) og Spejderen vaagner. (Under det følgende sidder han ganske stille, skjult for de andre).

(Røverbanden ind fra venstre).

ALLE: Naar Nattens Skygger lister frem,
og andre tyer til Hus og Hjem,
vi drager ud paa Røverfærd
med skarpe Knive, blanke Sværd.
Da skælver hver en Muselmand,
og flygter bort, saa fort han kan.

HØVDING: Og hver en Vandringsmand,
som vi i Natten møder,
med Livet slippe kan,
hvis han betaler Bøder.
Men hvis saa Fyren mukker,
vi Munden paa ham lukker.

ALLE: Ja, hvis saa Fyren mukker,
vi Munden paa ham lukker.
(De gør en truende Gebærde med Knive og Sværd).

HØVDING: Du Muselmand, hvis du er klog,
og ikke er et fattigt Skrog,
betaler villigt din Tribut,
for elle-rs er du s-nart kaput.

ALLE: Enhver, som er i vore Klør,
betaler Prisen eller dør.

HØVDING: Paa dristig Røverfærd
min tapre Flok mig følger,
og er en Fare nær,
i Natten vi os dølger,
thi fjernt paa Bjergets Tinde
vi kan et Fristed finde.

ALLE: Ja, fjernt paa Bjergets Tinde
vi kan et Fristed finde.
(Kassim ind).

KASSIM: Hil være jer, ædle Teofani, hil være jer tapre Røvere! ...

HØVDING: Vær hilset, oh højbaarne Kassim. I har stævnet os hid i den tavse Nat. Sig dristigt frem, hvad I har paa Hjerte.

KASSIM: Oh, store Teofani, jeg vil søge Eders Bistand. Jeg har fattet en brændende Kærlighed til den skønne Adelaide, men hun, oh ve! har skænket sit Hjerte til den fattige Stymper Abdulla.

HØVDING: Vel, jeg forstaar, han skal ryddes af Vejen.

KASSIM: Oh, snilde Teofani, det var som talt ud af mit eget Hjerte. De mødes her om en lille Stund, ha, mit Hjerte blegner ved at tænke derpaa. — Men saa skal I, tapre Røvere, fange dem begge.

Langsomt, indsmigrende Tempo. Axel Madsen.

Nu Da-gen svin-der, og Nat er nær og Him-len tæn-der sin Stjer-ne - hær.
I Nat-tens dy-be, stil-le Fred mit Hjer-te bræn-der af Kær-lig - hed.

Oh A-de-lai-de snart skal jeg dig at-ter mø-de,
Oh A-de-lai-de med de skøn-ne Øj-ne rø-de,
Oh Ade-lai - de med de bli-de Læ-ber blaa,

Oh A-de-lai - de snart skal vi i Lun-den gaa! Oh A-de-lai - de ——— !

HØVDING: Dem begge?

KASSIM: Ja, dem begge. Abdulla skal I dræbe med Eders skarpe Sværd, men den skønne Adelaide skal jeg frelse af Eders Klør. I forstaar?

HØVDING: Jeg forstaar, I skal være hendes ædle Befrier. Ha, det er prægtigt!

KASSIM: Ja, jeg skal vide at vinde hendes Kærlighed! Se, denne Pose fuld af røden Guld, den faar I, naar Sagen er bragt i Orden.

HØVDING: Ha, blanke Dukater, lad mig se, fly mig Posen.

KASSIM: Nej, nej, I faar den ej endnu! Først naar Abdulla, min frække Rival er forsvundet, og naar den skønne Adelaide er min, da skal I faa Eders Belønning. Jeg vil lægge Posen her i denne hule Træstub, naar Sagen er heldigt bragt til Ende.

HØVDING: Vel, oh Kassim, I er en listig Ræv, men vogt jer, hvis I vil bedrage os, da skal Gribbe fortære Eders Krop, før Morgenrøden flammer i Vesten.

KASSIM: Hu, I truer saa fælt, vær sikker paa Eders Belønning. — Men tys! Jeg hører Fodtrin, vær nu parat, lad os skjule os her i den dunkle Palmelund.

(Høvdingen gaar ud til højre, de andre gaar ud til venstre).

(Abdulla ind fra højre).

ABDULLA *synger:* Nu Dagen svinder, og Nat er nær,
og Himlen tænder sin Stjernehær,
i Nattens dybe og stille Fred
mit Hjerte brænder af Kærlighed.
Oh, Adelaide,
Snart skal jeg dig atter møde,
oh, Adelaide
med de skønne Øjne røde,
oh, Adelaide,
med de blide Læber blaa.
Oh, Adelaide,
snart vi skal i Lunden gaa.
Oh, Adelaide!

Se, Palmen vifter for Nattens Vind,
som lifligt svaler min hede Kind.

Og ej ret længe jeg vente kan,
thi mit arme Hjerte, det staar i Brand.
Oh, Adelaide,
Lette Fodtrin naar mit Øre,
oh, Adelaide,
jeg din blide Røst kan høre,
oh, Adelaide,
i denne skønne, tavse Nat,
oh, Adelaide,
kom til mig, min lille Skat!
Oh, Adelaide!

(Strækker Armene ud mod højre).

(Høvding ind fra højre).

ABDULLA: Ha, en Røver, hvad vil I her?

HØVDING: Hvad jeg vil her? Jeg vil tage dig til Fange.

ABDULLA: Ha, usle Nidding, tage mig til Fange! *(trækker sit Sværd).* Se, mit Sværd er ladt!

(Røverne lister ind fra venstre).

ABDULLA: Du skal svømme i dit eget Blod for min Fod, du fejge Hund!

(En Røver slaar ham i Hovedet med en Knippel, Abdulla synker sammen).

HØVDING: Ha, dette Flødeskæg, han vilde trodse mig. Bind ham forsvarligt og bær ham ind i Lunden.

(Kassim ind, Røverne bærer Abdulla ud til venstre).

KASSIM: Ej, snilde Teofani, I forstaar Eders Haandværk tilfulde. Men vær ej slet saa haard imod den skønne Adelaide, thi husk, at hun skal være min Brud. Og vær nu forsigtig med Eders store Sværd, naar jeg kommer for at frelse den skønne.

HØVDING: Stille, der kommer hun, skjul jer i Hast!

(De skjuler sig, denne Gang gaar Kassim ud til højre).

(Adelaide ind fra højre).

ADELAIDE *synger:* Nu svinder Dagen og Nat er nær,
og Himlen tænder sin Stjernehær
i Nattens dybe og stille Fred,
mit Hjerte brænder af Kærlighed.
Oh, min Abdulla,
snart skal jeg dig atter skue,
oh, min Abdulla,
heftigt brænder Hjertets Lue,
oh, min Abdulla.
Du har baade Kraft og Mod,
oh, min Abdulla,
lede kan min svage Fod,
oh, min Abdulla!

Se, Palmen vifter for Nattens Vind,
som lifligt svaler min hede Kind.
Og ej ret længe jeg vente kan,
thi mit arme Hjerte, det staar i Brand.
Oh, min Abdulla,
Faste Fodtrin naar mit Øre,
oh, min Abdulla,

jeg din stolte Røst kan høre,
oh, min Abdulla.
I den skønne, tavse Nat,
oh, min Abdulla,
kom til mig, min kære Skat,
oh, min Abdulla!

(Strækker Armene ud mod højre).

(Røverhøvdingen ind fra højre, Røverne ind fra venstre).

ADELAIDE: Ha, en Røver, ak, nu maa jeg flygte. *(Vil flygte til venstre).* Ak, der flere, ak, jeg arme Kvinde!

(Besvimer i Armene paa Høvdingen; de fører hende ud til venstre, et Øjeblik efter kommer Kassim fra højre med draget Sværd).

KASSIM: Her kommer jeg, du skønne Adelaide, jeg skal frelse dig af Røvernes Vold. Oh, fat Mod, du skønne, jeg iler dig til Hjælp, jeg iler, jeg iler, jeg iler dig til Hjælp!

(Styrter ud til venstre, man hører Sabelklirren og Kampraab bag Scenen, et Øjeblik efter kommer Kassim og Adelaide ind, Adelaide støttet til Kassim).

KASSIM: Oh, skønne, nu er Faren forbi, thi jeg har kæmpet mod den hele Skare og drevet dem paa ilsom Flugt.

ADELAIDE: Oh, min stolte Redningsmand, I er stærk, og I er tapper, hvorledes skal jeg i Ord kunne tolke min Tak. Men har I ikke set min elskede Abdulla?

KASSIM: Ha, Abdulla, den fejge Knægt, han flyede bort, saa hastigt som han kunde, saa snart han saa Røverbanden komme.

ADELAIDE: Ak, Abdulla, du svigtede mig i Nøden, flygtede bort, skønt jeg var Døden nær, ak, hvorfor lod I ej Røverne dræbe mig, med Sorg vil jeg nu rive hans falske Billede ud af mit Hjerte.

(Sætter sig ned paa en Træstub, tager Spejl og Pudderkvast frem og hvidter Facaden; lægger Pudderkvasten paa Træstubben).

KASSIM *(lægger, uset af Adelaide, Pengeposen i i Træstubben tv.). (Afsides):* Ha, det gaar jo pragtfuldt, nu er Adelaide min. Tapre Røverflok, jer Belønning skal I have. *(Til Adelaide):* Kom,

min skønne Nattergal, lad mig føre Eder bort fra dette skumle Sted. Nu har I set, hvad Abdullas Kærlighed er værd i Farens Stund.

ADELAIDE: Ak, jeg vil ikke mere tænke paa hans Troløshed. Vil I, min tapre Helt *(sender ham et smægtende Blik)* nu lede mig til mit Hjem.

KASSIM: Oh, du skønne, jeg vil ile, hvorhen I befaler mig! Stol blot paa mig, jeg skal lyde Eders mindste Vink. *(De gaar ud til højre).*

(Spejderen kommer frem).

SPEJDEREN: Nu har jeg aldrig kendt Mage, drømmer jeg, eller er jeg vaagen! Jeg vil prøve at knibe mig i Armen. Av! det gør ondt, saa maa det jo være Virkelighed alt sammen. Men sikke nogle Dragter, de har paa, og sikke de taler, det er ikke Dansk i hvert Fald, og alligevel kan jeg forstaa det alt sammen. Nej, det er ikke til at forstaa! Men hør, den er gal, nu render ham den skumle Fyr af med Adelaide, og Abdulla bliver slaaet ihjel. — Hvad gør man i et saadant Tilfælde? — Nu har jeg det! Jeg napper Pengeposen, saa bliver der Buler i den, naar Røverne kommer. *(Tager Posen og skjuler sig).*

(Høvdingen ind fra venstre).

TEOFANI: Nu er de borte, nu kan jeg rolig hente Lønnen for vor Møje. Ha, de Penge var hurtigt tjent. *(Gaar hen til Træstubben).* Ha, hvad er det! Han har bedraget os, han vil snyde os for vor Løn. Hej! mine raske Svende, kom hid, nu skal vi paa Jagt efter Ræven!

(Røverne ind, de fører Abdulla bundet og kneblet imellem sig).

TEOFANI: Den usle Forræder har bedraget os, der er ingen Penge. *(Røverne larmer).* Løs kun Abdulla, nu skal vi fange den listige Ræv. *(De løser Abdulla).* Vogt dig, vogt dig nu, du lumske Skurk!

RØVERNE: Naar man os frækt bedrage vil,
og drive lumskt med os sit Spil,
saa skal vi straffe Skurken haardt,
hvor langt han end er flygtet bort.
Ja, vi skal straffe Skurken haardt,
hvor langt han end er flygtet bort!

HØVDING: Vi ile rask af Sted,

RØVERNE: Ja, rask af Sted vi ile.

HØVDING: Og før end Sol gaar ned,

RØVERNE: vi løber Hundred Milè.

HØVDING: Vi skal ham rigtig mule,
hvor han sig end vil skjule!

RØVERNE: Vi skal ham rigtig mule,
hvor han sig end vil skjule!

(Truer med Sværd og Knive og løber ud tilhøjre).

ABDULLA: Ej, jeg er ganske fortumlet, hvad skal dog dette betyde. Først bliver jeg grebet med Vold og Magt, og bagefter faar jeg min Frihed igen. Hvem kan det vel være, som vil bedrage mig? Hu, det værker i mit Hoved, det var et vældigt Slag, jeg fik. — Men hvor er min elskede Adelaide? Jeg ængstes i mit Hjerte for min skønne lille Rosenknop. Der er hun! Nej, det er en Slavinde fra Byen. Hvilken herlig lille Krukke — hun har paa sit Hoved.

(Slavinden ind fra højre).

ABDULLA: Oh, ædle Kvinde, giv mig en Drik af dit kølige Vand, thi Tørsten plager mig, min Tunge brænder som Ild. Oh, skænk mig en Læskedrik.

SLAVINDE: Ja, ædle Ungersvend, jeg vil give dig denne Skaal, sluk blot din Tørst i den liflige Svaledrik. *(Rækker ham en Skaal Vand).*

ABDULLA: Hav Tak, du blide Slavinde.

(Slavinden gaar).

(Kassim kommer ind).

KASSIM *(afsides):* Den skønne glemte sin Pudderkvast. *(Opdager Abdulla).* Ha! Han lever, hvad er der nu sket? *(Højt):* Hil være dig, Abdulla! *(Nervøst):* Se, hvor herligt Stjernerne straaler fra Himlens skønne Hvælv.

ABDULLA *(sætter Skaalen):* Vær hilset, oh Kassim, ja, Aftenen er skøn. Men sig mig, har I set min højtelskede Adelaide?

KASSIM: Adelaide, ha, nej, *(afsides):* Han har intet mærket. *(Højt):* Jo, jeg har nylig set hende i den kølige Lund.

ABDULLA: Adelaide! I Lunden! Oh, herlige Mø! Jeg iler for at møde min Elskede i Lunden.

(Løber ud til venstre).

KASSIM: Ha, Røverne har narret mig, han lever endnu. Men Adelaide skal dog blive min! Nu maa jeg selv rydde Fyren af Vejen. Her staar hans Skaal med Vand, og her har jeg en dødelig Gift! *(Kommer Giften i Vandet).* Nu skal jeg blot forvisse mig om, at han drikker denne herlige Blanding. Jeg maa handle hurtigt, thi Adelaide venter paa sin Pudderkvast. *(Ud til venstre).*

(SPEJDEREN *kommer frem).*

Tak! Det bliver værre og værre. Det var dog en forfærdelig Skurk, ham med det sorte Skæg. Jeg maa have det Giftdrama forpurret. Nu hælder jeg denne kriminelle Væske bort, og saa hælder jeg Sodavand i Skaalen i Stedet for. — Saa, nu kommer de igen, saa maa jeg vist hellere forsvinde.

(Skjuler sig).

(Abdulla og Kassim ind).

ABDULLA: Jeg fandt ej Adelaide i den kølige Lund.

KASSIM: Nej, jeg har taget Fejl. Men hvad er der i Vejen med Eder. I er ganske bleg.

ABDULLA: Ja, jeg har været fanget af Røvere, de slog mig til Jorden og slæbte mig bort.

KASSIM: Men nu er I fri, har I dræbt dem alle?

ABDULLA: Nej, pludselig løste de mine Baand og gav mig fri.

KASSIM: Gav de Eder fri? *(Afsides):* Men nu skal du ikke slippe fri. *(Højt):* Da trænger I vel til at styrkes. Drik denne Skaal Vand for at komme til Kræfter.

ABDULLA: Ja, jeg trænger til lidt Vand. Oh, herligt er den kølige Kildes Væld. *(Drikker):* Ej, hvilken besynderlig Smag, det bruser i mit Blod og prikker som med tusinde Naale.

KASSIM *(djævelsk):* Ha, nu skal du dø. Jeg har hældt Gift i Vandet.

ABDULLA: Ha, usle Skurk, du har forgivet mig. Jeg mærker alt Giften i min Krop. Oh, jeg dør!

KASSIM: Ha, han dør, det fryder mit Hjerte! Nu er Adelaide min.

ABDULLA: Oh, Rædsel, Adelaide! Hvor er Adelaide?

KASSIM: Adelaide er i min Varetægt. Naar du er død af den stærke Gift, bliver Adelaide min Brud.

ABDULLA: Du fejge Skurk, du har røvet min Brud! Ha, Giften brænder mig i min Hals. *(Vrider sig).*

KASSIM: Nej, jeg har ej røvet Adelaide, thi hun har skænket mig sit Hjerte, hun elsker dig ikke mere.

ABDULLA: Du lyver, Skurk! Hvis ej jeg havde drukket Giften, saa skulde jeg kvæle dig, du fule Bandit.

KASSIM: Skynd dig nu lidt med at dø, lad det gaa i en Fart, thi Adelaide venter paa sin Pudderkvast.

ABDULLA: Ha, jeg dør! Oh, kunde jeg blot dræbe dig, du Slyngel! *(Vrider sig og synker sammen).*

KASSIM: Se, min Rival
vrider sig nu for min Fod,
mærker med Kval
Giftdrikken isne sit Blod.
Snart Adelaide er min,
oh, hun er yndig og fin,
blid som en dejlig Viol,
skøn som en straalende Sol.

Røverne snød,
de lod Abdulla gaa fri,
skønt jeg dem bød
Posen med Guldmønter i.
Dog paa Rivalen jeg fik
Ram med min giftige Drik.
Jeg som den herlige Løn
faar Adelaide saa skøn.

Ha, hvad er dette? Jeg hører voldsom Larm!
(Røverne kommer ind med Adelaide).

HØVDING: Nu har vi ham, den usle Bedrager. Grib ham, mine raske Svende, lad os klynge ham op i den højeste Palme i Lunden.
(Røverne griber Skurken).

ADELAIDE: Ak, se, min elskede Abdulla har han dræbt!

ABDULLA *(springer op):* Nej, Adelaide, jeg lever endnu, thi Giften virkede ikke, det har vist bare været Kruschen Salt.

KASSIM: Men hør, Teofani, hvad betyder dette? Raser I? Slip mig, hvad vil I med mig?

HØVDING: Hvad det betyder? Det spørger du om? Du, som vilde snyde os for Lønnen for vor Møje. Hvor har du gjort af Posen med Guld?

KASSIM: Posen med Guld? Jeg har lagt den paa Stedet, ganske som vi havde aftalt.

HØVDING: Løgner! Ti stille, mig narrer du ej. Nu skal du se, hvordan vi straffer en Forræder.

KASSIM: Ædle Teofani, oh, skaan mit Liv, I tager ganske Fejl, jeg vilde ikke snyde.

HØVDING: Før ham bort, mine Svende, jeg vil ikke høre paa hans Løgne.
(Røverne fører Kassim bort).

HØVDING: Og nu, I tvende Elskende, I skal faa Lov til at fare i Fred, men tag nu Lære af, hvad der er hændt jer i Nat. Lad være med at rende ude saa sent ved Nattetid!

ABDULLA: Oh, ædle Røverhøvding, vi gør det aldrig mere.

HØVDING: Far da i Fred, nu maa jeg bort til mine fjerne, elskede Bjerge. *(Gaar efter Røverne).*

ABDULLA: Nu er Faren drevet over,
nu er vi alene to,
By og Land i Natten sover,
overalt er Fred og Ro.
Jeg slap ud af Kassims Snare,
ej ham hjalp den fæle Gift.

ADELAIDE: Fra den grumme Røverskare
slap jeg uden mindste Rift.

ABDULLA: Jeg en Bule fik i Ho'det
af den fæle Røvertamp.

ADELAIDE: Og det gyste mig i Blodet,
da de kom med Brøl og Tramp.

ABDULLA: Men vi vil det hele glemme,
nu sin Straf vil Skurken faa,
og naar atter vi er hjemme,
ingen Røver kan os naa. *(De gaar ud til højre).*

Musiken bliver svagere og svagere, Lyset dæmpes efterhaanden, til sidst ser man kun Spejderen og Teltet i Baalets Skær.

SPEJDEREN: Det var en værre Redelighed. Hvis jeg ikke havde leget lidt med, saa havde Enden paa Komedien nok set lidt anderledes ud. — Men det har selvfølgelig været en Drøm det hele, jeg maa jo have sovet. Men det var mærkværdigt, saa livagtigt det hele var. Hvis det gik saadan til til Hverdag i gamle Dage, saa tror jeg nok, at jeg alligevel vil foretrække Nutiden, her risikerer man da hverken Røveroverfald eller Giftmord. — Det er sandt, min Sodavand! — Jo, Flasken er tom, men det er nu alligevel mærkeligt at tænke sig, at den er blevet drukket for 1000 Aar siden. — Næ, jeg maa selv have drukket den i Søvne. Men hvad er det, jeg sidder jo med Pengeposen i Haanden! Den maa jeg have undersøgt. *(Aabner Posen og ryster Indholdet ud):* Aah, det er jo vores Pløkpose!

TÆPPE

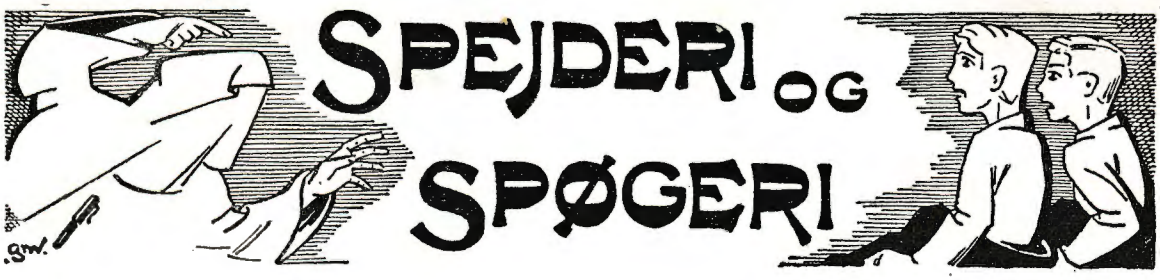

SPEJDERSANGSPIL I FIRE AKTER

Tekst: Poul Thomsen.
Musik: Axel Madsen.
Personer: Godsejer Lensvold.
Ida, hans Datter.
Grosserer Vernersen.
Søren Øst, Husmand.
Iver Hatting, Spejder.
Oscar Napoleon Sørensen, Spejder.
Arcibald, Tjener hos Lensvold.
1ste Ejendomshandler.
2den —

Handlingen foregaar i 1. Akt i Nærheden af Herregaarden Lensvold, i 2. og 4. Akt i Herregaardens Storstue og i 3. Akt i Herregaardens Taarnværelse.

FØRSTE AKT

Scenen forestiller en Landevej i Nærheden af Lensvold. Søren Øst kommer ind.

SØREN ØST *(taler i jysk Bondemaal):* Hæ, hæ, det er endda en god Skilling at tjene, og saa paa den Maade, bare ved at binde Folk en uskyldig Historie paa Ærmet — — naar nu Grossereren kunde ta' at komme — — men der har vi ham jo.

(Vernersen ind).

VERNERSEN: Goddag, Øst, naa, hvordan gaar det saa?

SØREN ØST: Jow, jeg har jo virket, som Grossereren gav mig Besked paa, og der er mange, som nu tror paa, at det spøger paa Lensvold. Hæ, hæ.

VERNERSEN: Det er godt. Men De skal jo have Deres Løn!

SØREN ØST: Jae, det var jo det, en kom efter.

VERNERSEN: Værsaaartig *(giver ham en Mønt).*

SØREN ØST: Jae, sie nu. Det var jo ikke 2, men 5 Kroner, vi blev enige om.

VERNERSEN: Naa, var det. Ja, ja, da, her er saa 3 til.

SØREN ØST: Jeg siger saa mange Tak. — — Men hvad er det for et Par Fyre, der kommer derhenne.

VERNERSEN: Det er et Par Spejdere. Nu forsvinder jeg. Man maa helst ikke se os sammen. Farvel.

SØREN ØST: Farvel, farvel. Ja, jeg fordufter osse — foreløbig da, det er bedst at se sine Folk an først. *(Han forsvinder samme Vej som Vernersen).*

(Iver og Napoleon kommer ind og standser paa Scenen).

NAPOLEON: Puh ha, skal vi ikke smide os her og saa faa Muleposerne frem? Jeg er skrupsulten.

IVER: Lad gaa med det, jeg faar vel heller ikke Fred, før du faar tilfredsstillet din Bændelorm.

NAPOLEON: Hm. Du er meget god, lille Iver, men hvorfor skal du absolut altid haane mig, fordi min Mave er indrettet lidt anderledes end din?

IVER: Du mener vel anderledes end alle andres Maver?

NAPOLEON: Naa, ja, men det gør jo ikke Sagen bedre — tværtomkring — men nok om det, Bror. Her skal du se, hvad Napoleon har hjemført fra sidste Valplads.

(Han viser stolt et Glas Marmelade frem).

IVER: Marmelulle — —

NAPOLEON: Jordbærmarmelulle, ja — og nok af det. Hvad siger du nu?

IVER: Hvor i Alverdens Riger og Lande har du faaet fat paa det?

NAPOLEON: Kan du huske Merete?

IVER: Næe.

NAPOLEON: Nej, selvfølgelig kan du ikke huske Merete. Du har jo ingen Sans for det storladne, det overvældende.

IVER: Var det da en Kæmpekvinde?

NAPOLEON: Dine Spydigheder er overflødige. Nej, Merete var det Fruentimmer, som regerede i Køkkenet med nærmeste Bilande hos Gaardejer Jocumsen, maaske erindrer du, at vi overnattede ved en Herre af det Navn sidste Nat?

IVER: Naturligvis. Men jeg naaede dog ikke at komme paa Fornavn med Beboerne, og desuden syntes jeg, at samme omfangsrige Merete var lidt studs overfor os. Hun betragtede os vist nærmest som et Par Vagabonder, men hvordan kom du paa Talefod med hende?

NAPOLEON: Det var Navnet.

IVER: Navnet —?

NAPOLEON: Ja, Napoleon. Det kunde hun ikke staa for, — og det resulterede altsaa i Mammelulle.

(De smører Klemmer og gumler løs).

IVER: Det smager næsten ligesaa godt som det, vi fik i Aaby — kan du huske det?

NAPOLEON: Om jeg kan. — Jeg spiste ikke dengang. Jeg aad, saa jeg ikke kunde rokke med Ørerne.

IVER: Vi har ærlig talt oplevet meget og været langt omkring — jeg mener i den Tid, vi har været Spejdere.

NAPOLEON: Jaha, det er vel nok godt, at man ikke er blevet Strøgpisker eller Portvarmer — jeg kender en Fyr paa vores Alder, han har ikke været uden for Hedehusene, du!

IVER: Ja, det er vel nok skrapt. Næ, maa jeg saa bede om at røre Benene lidt. *(Han synger):*

Vi har lyttet en Nat til Granernes Sus
i Gribskoven dyb og dyster,
vi har set, naar skumtoppet Bølge i Brus
slog haardt mod Djurslandets Kyster.
Vi har trampet — et leende, syngende Sjak
i Pløjmarkens Klumper og Knolde,
og fandt Romantik i en let Bivouak
paa Dybbøls minderige Volde.
Og vi lytted' et Gry ved Skovsøens Bred
til Korsang af Mejse og Spætte.
Men i Hedens blomstrende Lyng vi os smed
med Lemmerne stive og trætte.
Her laa vi og stirred' paa Skyernes Flugt
og tænkte paa det, der var vundet.
Vi vidste jo nu, hvor rigt og hvor smukt
der er mellem Havet og Sundet.

(Søren Øst kommer ind igen).

SØREN ØST: Hæ, Goddaw. Æh — De har vel ikke set en løs Kvie her paa Lav?

IVER og NAPOLEON: Næ, det har vi ikke.

SØREN ØST: Det var endda kivsom, for den er løbet fra mig.

IVER: Ja, det er en Skam — — Kan De sige os, hvad hedder den Gaard derovre?

SØREN ØST: Naah, har De set et Faar derovre. Jamen, jeg siger jo, at det er en Kvie, jeg søger.

IVER *(til Napoleon):* Han er stokdøv. *(Raaber til Søren Øst):* Hvad hedder den Gaard der?

SØREN ØST: Den hedder Lensvold.

IVER: Og hvad hedder Ejeren?

SØREN ØST: Hvad si'er De?

IVER *(raaber):* Hvad hedder Ejeren?

SØREN ØST: Han hedder begribeligvis osse Lensvold. De behøver da ikke raabe saa højt.

NAPOLEON: Er han rar?

SØREN ØST: Ja, han har en Datter.

IVER *(til Napoleon):* Ha, ha, han tror, du spurgte, om han var Far.

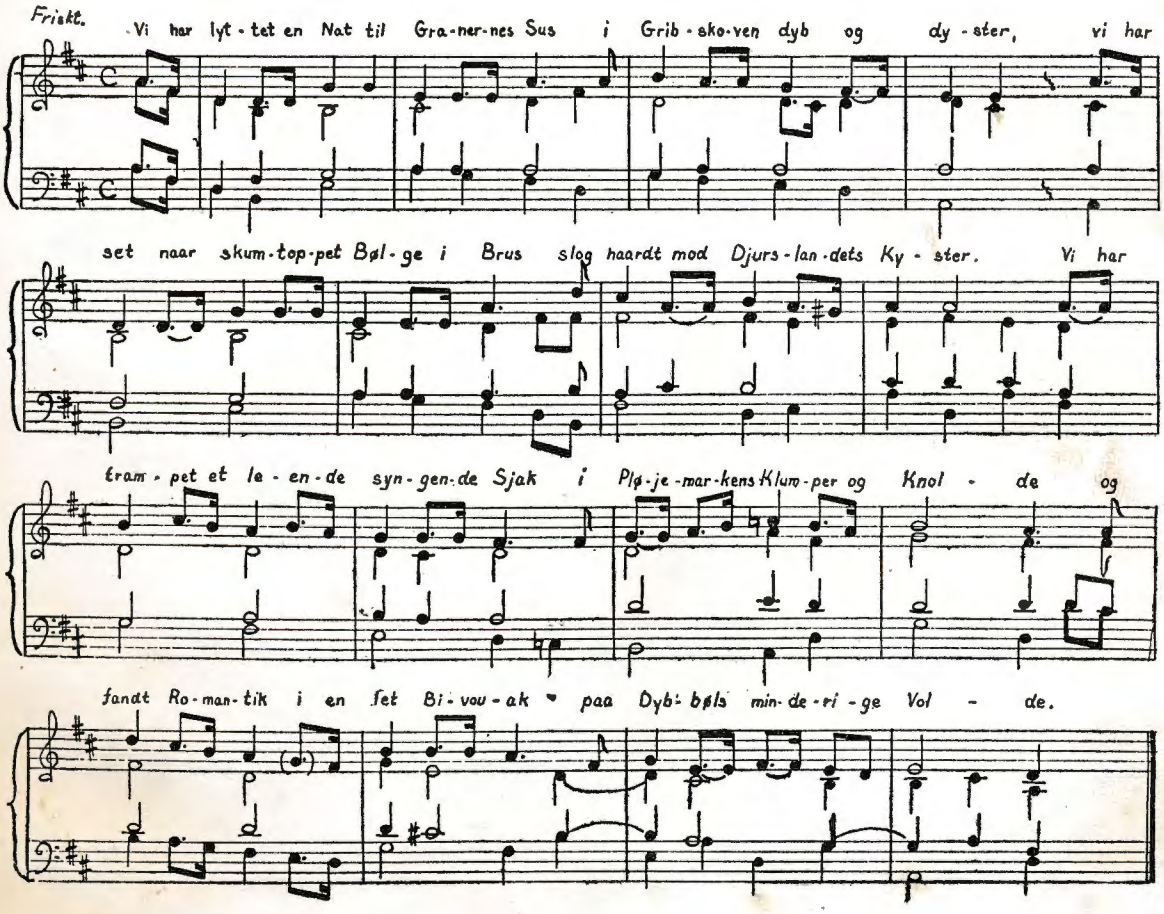

NAPOLEON: Jeg mener, om Manden er flink.
SØREN ØST: Naa, ja, det kan De tro.
IVER: Tror De, vi maa sove i hans Lade i Nat?
SØREN ØST: Hvad si'er De?
IVER: Tror De, vi maa sove i hans Lade i Nat?
SØREN ØST: Ja-hae — Det tror jeg nok, men jeg vil raade Dem fra det.
IVER og NAPOLEON: Hvorfor dog det?
SØREN ØST: Fordi det spøger paa Lensvold.
IVER og NAPOLEON: Spøger. Naa — det kan vist ikke passe.
SØREN ØST: Hvad si'er De?
NAPOLEON: Vi siger: Det kan vist ikke passe.
SØREN ØST: En Masse — næe, der er kun eet Spøgelse.
IVER *(til Napoleon)*: Puh-ha. Ham kommer vi vist ingen Vegne med. *(Til Søren Øst)*: De vil da ikke fortælle, at De tror paa Spøgelser?
SØREN ØST: Jo, det kan De tro, jeg gør.
NAPOLEON: Har De nogensinde set eet?
SØREN ØST: Hvad si'er De?
NAPOLEON: Jeg spørger, om De har set et Spøgelse?
SØREN ØST: Ja-hae — det kan nok være.

(Han synger):

Paa Spøgelser, der har jeg aldrig nogensinde tro't,
Jeg kendte een, som gjorde det, men han var Idiot.
Men saa en Nat, jeg sov paa en Herregaard
paa Fyen,
og der jeg saa det allerforfærdeligste Syn.
Uha — — —

En Herremand han havde her koldblodig dræbt
sin Viv,
han gjorde det ganske simpelt med en
Fiskefoldekniv,
og derfor han nu aldrig mere Fred i Graven faar,
han gaar igen hver anden Nat, naar
Midnatstimen slaar.
Uha — — —

Jeg vaagnede, da Klokken slog sit sidste tunge Slag,
og tæt ved Sengen hørte jeg tunge Aandedrag,
og der ved Siden af mig stod — det var ej
Blændeværk —
der stod det arge Spøgelse alt i sin bare Særk.
Uha — — —

Først blev jeg lidt forskrækket, men jeg fattede
mig snart,
skønt jeg tør godt nok sige, at uhyggeligt, det
var'et,
Jeg havde hørt, at den Slags Folk sku' ta'es
med Venlighed,
og derfor bad jeg Herremanden om at sætte
sig ned.
Uha — — —

Vi kikked' paa hinanden ganske tavse i en Stund,
for ej en Stavelse jeg kunde sige med min Mund,
men endelig jeg spurgte ham, hvorfra han kom
og gik,
og det var et mærkværdigt Svar, jeg da af
Manden fik.
Uha — — —

Han sa'e: »Ja, det er jo ellers nok en Hem'lighed,

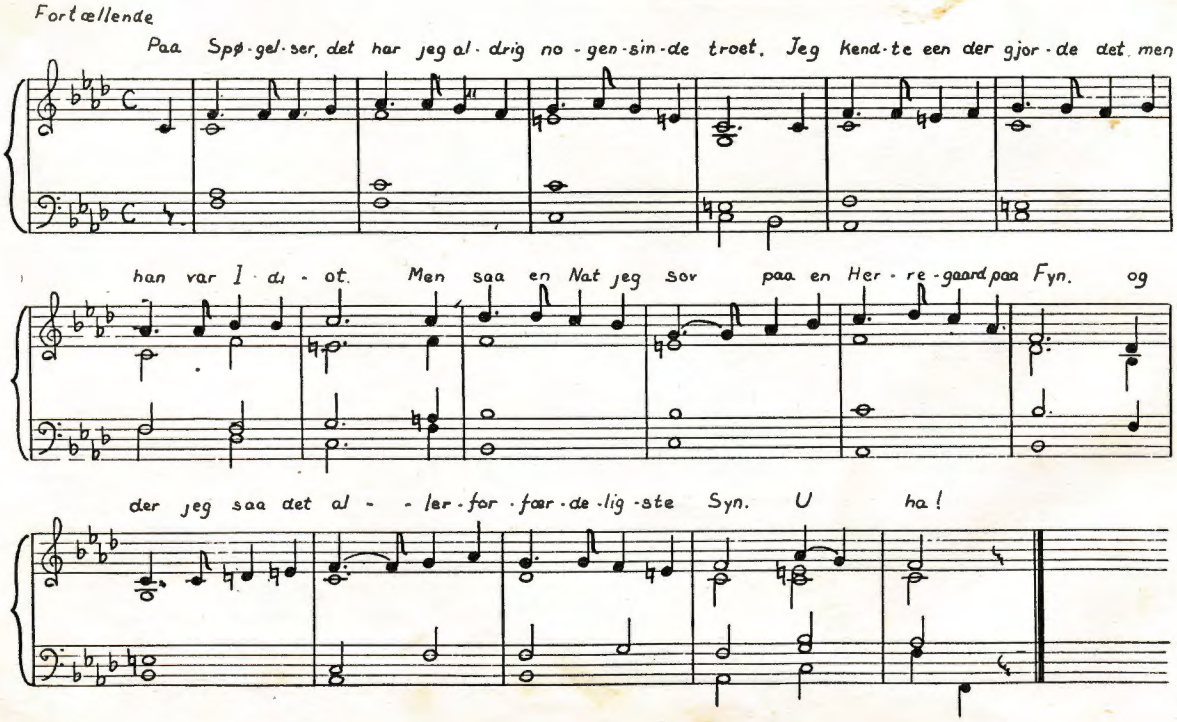

men jeg kan godt lide dig, og du skal faa Besked.«
Saa hented' han en Whiskyflaske fra et Hjørne
frem
og sagde: »Se, min unge Ven, det er mit lille
Hjem.«
Uha — — —

Jeg vil slet ikke skjule, at jeg saa forbavset op,
for hvordan kunde Flasken rumme Mandens
store Krop.
Men pludselig han hopped' i Whiskyflasken ner,
det lyder eventyrlig — og jeg saa ham aldrig mer'.
Uha — — —

NAPOLEON: Er det virkelig rigtigt?

SØREN ØST: Ja, vist skal man være forsigtig.

(Spejderne pakker, og Øst ser interesseret til).

IVER: Naa, lad os nu komme videre. Farvel, Herr.

SØREN ØST: Farvel, farvel — og husk saa, hvad jeg har sagt.

IVER og NAPOLEON: Ja, ja *(indbyrdes)*: Der er vist sket Kortslutning i Loftsetagen.

(Begge gaar fløjtende; Søren Øst staar alene tilbage).

SØREN ØST: Hæ, hæ, ja, rend I bare med den Historie. Hæ, hæ. *(Ud modsatte Vej).*

TÆPPE

ANDEN AKT

Scenen: Stue paa Lensvold.

Første Afdeling.

(Lensvold og to Ejendomshandlere sidder ved Bordet og forhandler).

LENSVOLD: Jeg beklager, mine Herrer, men Deres Tilbud er nu for lille. Jeg kan ikke sælge mit Gods for den Klatskilling.

1. EJENDOMSHANDLER: Kære Godsejer. Min Kompagnon og jeg er enige om, at med det Omdømme, Lensvold i den sidste Tid har faaet — jeg tænker paa Spøgelset, ja, jeg gør saamænd — saa kan vi ikke forsvare at byde Dem een Øre mere.

2. EJENDOMSHANDLER: Vi er jo Forretningsfolk, og ingen vil købe en Gaard med det Rygte, De vil ikke faa mere andre Steder.

LENSVOLD: Jeg kan ikke. Jeg kan ikke.

1. EJENDOMSHANDLER: Ja, hvis det er Godsejerens sidste Ord i denne Sag, saa kan jeg ikke indse, at vi har mere at vente her efter.

(De rejser sig).

(Lensvold kommer ind med Vernersen).

LENSVOLD: Ja, ja da, saa brister ogsaa det Haab. Nu skal jeg følge Dem ud. *(De gaar).*

VERNERSEN: Der kan De se. Jeg byder 10.000 mere end de 2 Fyre, der var her, og dog vil De ikke sælge til mig.

LENSVOLD: Ja, men Menneske, kan De ikke begribe, at hvis jeg sælger til den latterlige Sum, De nævner, saa er jeg en ruineret Mand — aah, det forbistrede Spøgelse.

VERNERSEN: De ved jo, paa hvilken Betingelse jeg vil give, hvad De forlanger.

LENSVOLD: Ja, det ved jeg, men hellere end gaa ind paa den Betingelse, forlader jeg mit Gods som en fattig Stodder. Vi lever i 1941 og ikke i 1841, Herr Vernersen. Hvis min Ida ikke vil have Dem, saa skal hun heller ikke. Jeg vil ikke sælge min egen Datter.

VERNERSEN: Godsejeren udtrykker sig nu saa drastisk, men jeg er bange for, at i Kampen mod Spøgelset vil De trække det korteste Straa. Nu har jeg boet her i 14 Dage, og at Spøgelset huserer, kan ingen komme uden om.

LENSVOLD: Nej, desværre. — Men hvem er det, Ida kommer med der?

(Ida kommer ind, ledsaget af Iver).

IDA: Far, denne Spejder og hans Kammerat spørger, om de ikke maa sove i vores Lade i Nat.

IVER: God Dag, Herr Godsejer. Mit Navn er Iver Hatting. Ja, det er, som Deres Datter siger, at vi vil gerne have Lov at ligge i Deres Lade i Nat.

LENSVOLD: Ja, men det maa De da saa gerne. Der ligger af og til Spejdere paa min Grund, og jeg har nok lagt Mærke til, at de har det, man kalder Lejrkultur, saa indret De Dem bare i Høet derovre, og saa kan De jo godt komme over i Aften til vi andre og drikke Kaffe, eller hvad det er for noget Fluridum, man faar nu til Dags. Men hør, jeg synes, De sagde, De var 2 Mand.

IVER: Ja, det er vi ogsaa, men hvis jeg ikke tager meget fejl, saa er min Kammerat søgt ned i Køkkenet. Han er en uforbederlig Køkkenskriver.

LENSVOLD: Naa-haa. Er han saadan en Fyr. Ja, ja, min Datter vil nok vise jer til Rette. Og nu, kære Vernersen, lad os gaa over og se paa Dyrene.

(Lensvold og Vernersen gaar ud; Ida og Iver staar tilbage).

IVER: Sikken en flink Mand, Deres Fader er, Frk. Lensvold.

IDA: Ja, Far er gruelig rar, bare han ikke havde alle de Bekymringer. —

IVER: Saa-haa, har han mange af dem.

IDA: Ja, og de stammer alle sammen fra Spøgelset.

IVER: Hvad, taler De nu ogsaa om Spøgelset?

IDA: Har De hørt om det?

IVER: Ja, nede paa Vejen kom vi i Snak med en døv Bondemand, og han raadede os fra at overnatte her, fordi det spøger.

IDA: Ja, er det ikke forfærdeligt. Her har altid været saa fredeligt, men i den sidste Tid har der virkelig været noget Pusleri oppe i Taarnværelset, og det er rygtedes langt omkring, saa Far kan ikke faa solgt Lensvold, fordi ingen tør bo her.

IVER: Jeg maa tilstaa, at jeg tror ikke et Hak af alt det Spøgeri, og jeg og Napoleon — det er min

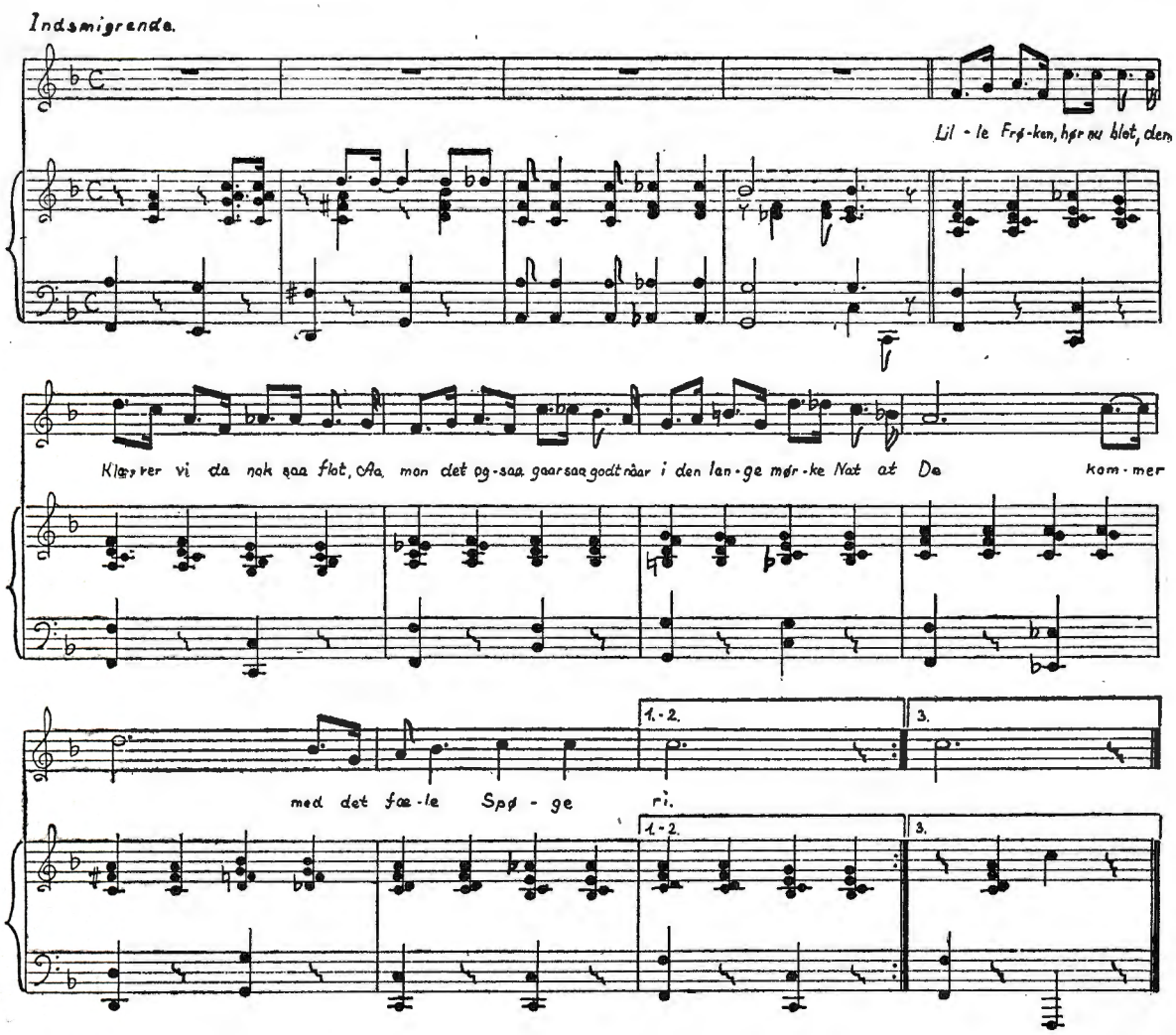

Kammerat — kunde maaske nok opdage, hvordan det hele hang sammen.

IDA: Aah?

(Ida og Iver synger).

IVER: Lille Frøken, hør nu blot,
den klarer vi da nok saa flot.

IDA: Aa, mon det ogsaa gaar saa glat,
naar i den skumle, lange Nat
at De kommer i
med det fæle Spøgeri?

IVER: Lille Frøken, hør nu her,
det koster ej saa stort Besvær,
for jeg — og saa Napoleon,
vi klarer sagtens den.

IDA: Ja mon?

IVER: Jo, vi skal fri
Dem fra dette Spøgeri.

IDA: Aa, min Herre, jeg Dem tror,
De er saa vældig stærk og stor.

IVER: Det glæder mig, De Tillid har.

BEGGE: Det bliver rart for Deres (kære) Far,
naar De (vi) bli'r fri
for det fæle Spøgeri.

IDA: Naa, men nu skal jeg vise Dem Laden.

(De gaar).

TÆPPE

Anden Afdeling.

(Samme Sted 3 Timer senere).

(Lensvold, Vernersen, Ida, Iver, Napoleon sidder om et Kaffebord. Tjeneren Arcibald varter op).

LENSVOLD: Naa, nu har vi vel faaet stillet den værste Sult, lad os nu høre lidt om, hvad saadanne et Par Spejdere kan opleve af Eventyr.

IDA: Ja, det var en god Idé. Synes De ikke, Herr Vernersen.

VERNERSEN: Saamænd.

LENSVOLD: Spyt ud, unge Venner. Der maa da være nok at tage fat paa.

IVER: Den maa du hellere klare, Napoleon. Du har jo Talegaverne i Orden.

NAPOLEON: Jeg er ellers saa genert af mig, men siden Iver, af lutter falsk Beskedenhed, roser min Ringheds fattige Evner, skal jeg gi' Dem et Par Glimt fra Spejderlivet. *(Synger):*

Spejderlivet har saa mange kønne Sider, kan
De tro,
og nu skal jeg Dem fortælle et og andet.
Tænk Dem, hele Sommeren vi kan i vore Telte bo
rundt paa alle skønne Pletter her i Landet.
Og hvad gør det, at i Soveposen tit vi faar Visit
af en Myre eller Ørentvist — aah, Skidt,
vi faar ej Apopleksi af en Smule Kravleri,
det netop er Spejderlivets Poesi.

Se, at være Lejrkok er ikke altid lige let,
han skal kunne alt fra Høne til Medister.
Og han skal servere Maden hygiejnisk og lidt net,
han maa paase, ingen Appetitten mister.
Men sku' Sovsen blive klumpet eller Grøden
lugte svedt,
gør vi ikke derfor Livet for ham hedt.
Lejrkosten kan vi li' med den Slags Pikanteri,
det er selve Spejderlivets Poesi.
Sommetider har vi arrangeret en Forældrefest
med en Masse fine Numre paa Programmet,
og hver Mand i Troppen maste som en lille
Russerhest
til den store Dag, hvor Festen var berammet.

Der sku' være baade Taler, Optrin og lidt
Strengespil,
og en Kaffetaar sku' Gæsterne ha' til;
et Par Hundred' vented' vi, men saa kom der
bare ti —
jamen, det er Spejderlivets Poesi.

Tæveøvelserne er desværre kommet paa Retur;
men det er utroligt, hvad der her kan hænde,
naar en Spejder kommer hjem fra saa'n en
rigtig Tævetur,
er han ikke altid lige let at kende.
Skrammer, Rifter, Øjet blaat og Næsen som
af Bølgepap,
og tre løse Tænder raslende om Kap;
og hans Moder raaber: Ih! og besvimer med
et Skri'.
Det er nod' af Spejderlivets Poesi.

Det kan hænde, at vi vandrer ud en Dag
med Sang og Spil,
det kan osse ske, vi kravler hjem paa Knæ'rne.
Efter otte stive Mil man sætter let Humøret til,
mest naar stygge Vabler kommer under Tæ'rne.

Endelig ikke for langsomt.

Spej-der-li-vet har saa man-ge køn-ne Si-der-kan De tro, og nu skal jeg Dem for-tæl-le et og an - det. Tænk Dem

he - le Som-me-ren vi kan i vo-re Tel-te bo, rundt paa al-le skøn-ne Plet-ter her i Lan - det. Hvad gør

det saa at i So-ve-po-sen tit vi faar Vi - sit af en Skov-mus el-ler Ø-ren-tvist aa skidt. Vi faar

ej A-po-plek-si af en Smu-le Krav-le-ri. Det er net-op Spej-der-li-vets Po-e - si.

Men trods alle de Strabadser vi maa døje
Vejen lang,
bliver vi dog ikke hjemme næste Gang;
og det er vel nok, fordi at det er *det* Krydderi,
der gi'r Spejderlivet al dets Poesi.

LENSVOLD og IDA og *(tildels)* VERNERSEN: Bravo, Bravo.

LENSVOLD: Haa-haa, den var go', ja, det er altid rart at have lidt Ungdom i Huset. Men sig mig, har De nogensinde været udsat for et Spøgelse?

IVER og NAPOLEON: Nej, *det* har vi aldrig.

LENSVOLD: Se, saadan et har vi her.

NAPOLEON: Aah, det er vist Fantasi.

LENSVOLD: Gid, det var saa vel, unge Mand, men desværre er der en Del om det.

NAPOLEON: Vi tør da godt sove her, hvor det huserer — ikke osse, Iver?

IVER: Jo, det gør vi — maa vi, Herr Lensvold?

LENSVOLD: Jeg ved ikke rigtig — — —

IDA: Jeg synes, at Far skulde give Spejderne Lov, for saa kunde vi maaske faa opklaret, om det er rigtigt, eller hvad det er.

LENSVOLD: Ja, ja, da, saa skal I altsaa sove i Taarnværelset i Nat.

(Lensvold ringer, og Tjeneren Arcibald kommer ind).

ARCIBALD: Herren ringede.

LENSVOLD: Ja, Arcibald, red op i Taarnværelset til de 2 Herrer.

ARCIBALD: I — i Taarnværelset????

LENSVOLD: Ja, ja, staa ikke og glo saa dumt, de unge Herrer vil sove der i Nat.

ARCIBALD: Javel! *(Gaar hovedrystende).*

IVER: De kan da nok forstaa, at Spøgelser og Nisser og al den Slags er det rene Overtro.

LENSVOLD: Det mente jeg ogsaa, unge Mand. Men selvom jeg ikke selv har set Spøgelset her paa Godset, saa har jeg snart hørt saa megen Snak om det, at jeg er ved at tro paa det.

NAPOLEON: Ja, jeg har kun een Gang troet at se et Spøgelse, og det var engang i Sydsjælland.

IVER *(afbryder)*: Saa, saa, Napoleon. Ikke den Historie.

(Arcibald kommer ind igen).

ARCIBALD: Ja, saa er Taarnværelset i Orden.

LENSVOLD: Det er godt. Ja, saa vil jeg ønske Dem en god og rolig Nat, unge Venner, og Tak for den fornøjelige Aften.

(Almindeligt Godnat).

ARCIBALD: Denne Vej, mine Herrer. Vi skal op af alle Trapperne her. Bare følg med mig.

(Alle gaar).

TÆPPE

TREDJE AKT

Taarnværelset paa Lensvold.

(Iver, Napoleon og Arcibald kommer, den sidste med Lys i Haanden).

ARCIBALD: Ja, her er altsaa Taarnværelset. De unge Herrer skal sove i Sengen der, saa maa De se at enes om Pladsen.

IVER: Det skal nok gaa. Her er nu ikke videre hyggelig, hvad siger du, Napoleon?

NAPOLEON: Næ, uha, her er faktisk, hvad jeg vil kalde for — utilforladeligt.

ARCIBALD: Ja, hvis jeg altsaa maa sige noget, saa skal det være det, at jeg ikke regner med at se de unge Herrer i Morgen i levendes Live.

IVER og NAPOLEON: Jamen, hvorfor dog ikke det.

ARCIBALD: Spøgelset.

IVER: Jamen, tror De da?

ARCIBALD: Ja, det ved min bedste Ligtorn, jeg gør. Der er et Spøgelse.

NAPOLEON: Aah, Sludder.

ARCIBALD: De siger Sludder, gør De, men De vil komme til at sande mine Ord. Men nu er Klokken halv tolv, saa jeg tør ikke blive her mere. Godnat, mine Herrer, og hils Spøgelset.

NAPOLEON: Det skal vi nok, Godnat.

(Arcibald gaar).

IVER: Sikke et Lag Støv her ligger. Det er vist længe siden, at der har boet nogen heroppe.

NAPOLEON: Jeg vil ikke nægte, at jeg bliver lidt tempereret paa Ryggen, her er ikke videre hyggeligt.

IVER: Næhæ, det er svært hørt — men vi maa vel til at komme i Seng — — du, skal vi smide alt Tøjet?

NAPOLEON: Næ, ikke en Stump. Jeg vil hellere møde Gejsten paaklædt.

(De tager Sko og Bælter af og kryber i Seng).

IVER: Nu kan du godt puste Lyset ud, Napoleon.

NAPOLEON: Ved du hvad, Iver, det er nu saa hyggeligt med lidt Lys.

IVER: Ja, jeg er heller ikke glad for at slukke det, men vi maa gemme det til senere Brug.

NAPOLEON: Naa, ja ja, saa mørklægger vi altsaa.

(Han puster Lyset ud).

NAPOLEON *(synger)*:

I den dystre Midnatstime
onde Aander slipper fri.
Hvileløse Sjæle stime
frem paa Rad fra Dagens Hi.
Nattevindens barske Susen,
fjerne Drøn af Havets Brusen.
Uh, det er uhyggeligt.

Se de Skygger sære, krumme,
alting aander kun Mystik.
Hør de Lyde, hæse, grumme,
Spøgelsernes Gravmusik.
Skæbnesvangert Uglen tuder,
djævelsk ond den Død bebuder.
Uh, det er uhyggeligt.

Langsomt og uhyggeligt

I den dy-stre Mid-nats-ti-me on-de Aan-der slip-per fri

p

hv-le lø-se Sjæ-le sti-me trem paa Rad fra Da-gens Hi

Nat te-vin-dens bar-ske Su-sen Yj er-ne Drøn fra Ha vets Bru sen

Klokke i 3. Vers

Kor (i Baggrunden)

U-hu hu det er u-hyg ge-ligt.

Langsomt Urets Viser tæller
hvert et evigtlangt Minut.
Hør, nu Taarnets Klokke melder,
at en Time mer er slut.
Tunge Slag fra Taarnets Tinde —
Midnatstimen er nu inde.
Uh, det er uhyggeligt.

(Døren blæser op, og begge opløfter et højt Skrig).

(Spøgelset kommer ind. Kredser rundt i Værelset. Slaar nogle Slag hen mod Sengen, hvor Spejderne sidder skrækslagne, trykket op mod Væggen).

SPØGELSET: Hvem formaster sig til at bryde Taarnets Fred — — — Den, der vover at forstyrre Taarnets Fred, skal aldrig selv faa Fred — — — Til sin Død vil han blive forfulgt af onde Drømme — — — hæslige Syner vil stadig minde ham om denne Skændselsdaad — — — og selv paa den anden Side Graven vil han ikke finde Fredens Vederkvægelse — — — da vil hans Sjæl vandre hvileløs om i de lange Nætter — — — dette er Dommen over Fredsforstyrreren — — — Taarnets Aand hævner.

(Der lyder et Brag. Alt bliver sort. Alle forsvinder).

TÆPPE

FJERDE AKT

Samme Sted som Anden Akt.

(Iver og Napoleon kommer efter først at have banket paa).

IVER: En Fyldepen! Hvis er det? Hvor har Du faaet den?

NAPOLEON: Den laa ved Fodenden af Sengen oppe i Taarnet.

NAPOLEON: Næ, du, det, der ærgrede mig mest er, at vi glemte at hilse fra Arcibald.

IVER: Aah, vi havde da andet at tænke paa, synes jeg — — men det kan nu ikke være rigtigt, der er noget, der halter.

NAPOLEON: Begribeligvis — se her — —

(viser en Fyldepen frem).

IVER *(fløjter langtrukkent)*: Ved du, hvis det er?

NAPOLEON: Nej, men jeg har i Sinde at støvsuge hele Huset.

IVER: Ja, og imens gaar jeg op i Taarnet og ser, om der er flere Spor. Til Morgenkaffen, du, saa er Gaaden løst.

(Begge ud. Et Øjeblik efter kommer Lensvold og Ida ind).

IDA: Aah, Far, jeg er saa spændt paa, hvordan det er gaaet oppe i Taarnet i Nat. Bare de ikke er kommet noget til. — Han er saa rar.

LENSVOLD: Hvem? Naah — hm, ja, vel er han rar. Næh, de klarer sig nu nok, min Pige.

IDA: Tror du, Far. — Men God Morgen, Napoleon.

(Napoleon kommer farende ind).

NAPOLEON: God Morgen, sikken et Held, at jeg rendte over Dem.

LENSVOLD: Det er da en voldsom Fart, De allerede har paa. Men hvordan gik — — —

NAPOLEON: Herr Godsejer, jeg maa stille Dem et Spørgsmaal.

LENSVOLD: Hm — — —

IDA: Men saa De Spøgelset — — —

NAPOLEON: Frøken, senere, senere. Herr Lensvold.

LENSVOLD: Ja!

NAPOLEON: Er dette Deres Fyldepen? *(viser Fyldepennen frem).*

LENSVOLD: Lad mig se. Næ, næ, det er det ikke, men —

NAPOLEON: Tak, mange Tak, saa maa jeg videre, *(farer ud).*

IDA: Det var da en underlig Opførsel.

LENSVOLD: Højst makaber.

IDA: Tror du, der er noget galt, Far?

LENSVOLD: Hvad galt skulde der vel være, han er jo lidt halvskør.

IDA: I Aftes syntes du da saa godt om ham.

LENSVOLD: Gjorde jeg? Naa ja, han er osse meget vittig, men der har vi jo Herr Vernersen. God Morgen.

(Vernersen ind).

VERNERSEN: Godmorgen, Herr Godsejer, god Morgen, Frk. Lensvold.

IDA: God Morgen.

LENSVOLD: Naa, har De set noget til vor Ven, Spøgelset i Nat?

VERNERSEN: Ikke jeg, Herr Godsejer, jeg har i Nat sovet som en Sten.

IDA: Tror De da, der er andre, der har set det?

VERNERSEN: Det ved man aldrig, Frøken. De to Vagabonder, f. Eks., de har jo sovet indenfor selve Spøgelsets Virkefelt — har de ikke vist sig endnu?

LENSVOLD: Vi saa et Glimt af den ene, men han var nu temmelig konveks.

VERNERSEN: Kon-hvad for noget, naa, ja.

LENSVOLD: Ja, det er et Fremmedord, Herr Vernersen, og det betyder saadant noget som forstyrret.

VERNERSEN: Javel, jeg forstaar. Naa, saa han var forstyrret. Hm, hm, ja, De skal se, det er nok Efterveer fra Nattens Oplevelser.

IDA: Far, jeg gaar ud i Haven for at plukke nogle Blomster til Morgenbordet.

LENSVOLD: Ja, men vi gaar da med, min Pige. Kom, Vernersen.

(De gaar alle ud. Lidt efter kommer Iver og Arcibald).

ARCIBALD: Bedste unge Herre, jeg tør sætte min bedste Ligtorn i Pant paa, at det er hans Støvle, det er helt bestemt. Magen til findes ikke her paa Godset.

IVER: Ja, lad os nu se, hvad Napoleon siger. Der er han jo.

(Napoleon kommer farende ind).

IVER: Naa?

NAPOLEON: Jeg har ham, jeg har ham.

ARCIBALD: Hvem?

NAPOLEON: Vernersen!

ARCIBALD: Hvad sagde jeg.

NAPOLEON: Hvad har Arcibald sagt?

IVER: Ser du. Jeg stejlede jo op i Taarnet og gik meget forsigtigt til Værks, og nu ved højlys Dag saa jeg med det samme, at der laa et tykt Lag Støv overalt.

NAPOLEON: Det saa du jo allerede i Aftes.

IVER: Forkert, da følte jeg det. Naa, men paa Gulvet var der tydelige Aftryk af forskellige Sko og Støvler — fire forskellige. Jeg fandt mine egne, dine —

NAPOLEON: Ja, mine Ørken-Konvolutter ta'r man ikke Fejl af.

IVER: Men desuden var der to Spor til. Jeg sluttede snart, at det ene var Arcibalds og fik fat i ham. Vi gik begge derop, og Arcibald paastaar med Bestemthed, at det 4. Spor er —

NAPOLEON: Vernersens — —?

IVER: Ja, nemlig.

ARCIBALD: Det har sin Rigtignokhed. Jeg pudser jo hans Støvler, og jeg har lagt Mærke til de pudseløjerlige Hæle, hans Støvler har.

IVER: Nu er det altsaa bare om at faa ham overbevist.

NAPOLEON: Ja-hm. Jeg tror, jeg har det. Saa nu gælder det.

(Ida, Lensvold og Vernersen kommer snakkende ind).

LENSVOLD: Naa, der har vi begge Spejderne. God Morgen, naa, har De nu Tid?

NAPOLEON: Ork ja, Masser. Men Godsejeren maa undskylde, jeg var lidt opskruet.

LENSVOLD: Fandt De saa Eje — — —

NAPOLEON: Næ, se, Herr Godsejer, jeg kan betro Dem, at jeg er en ivrig Autografsamler, og jeg

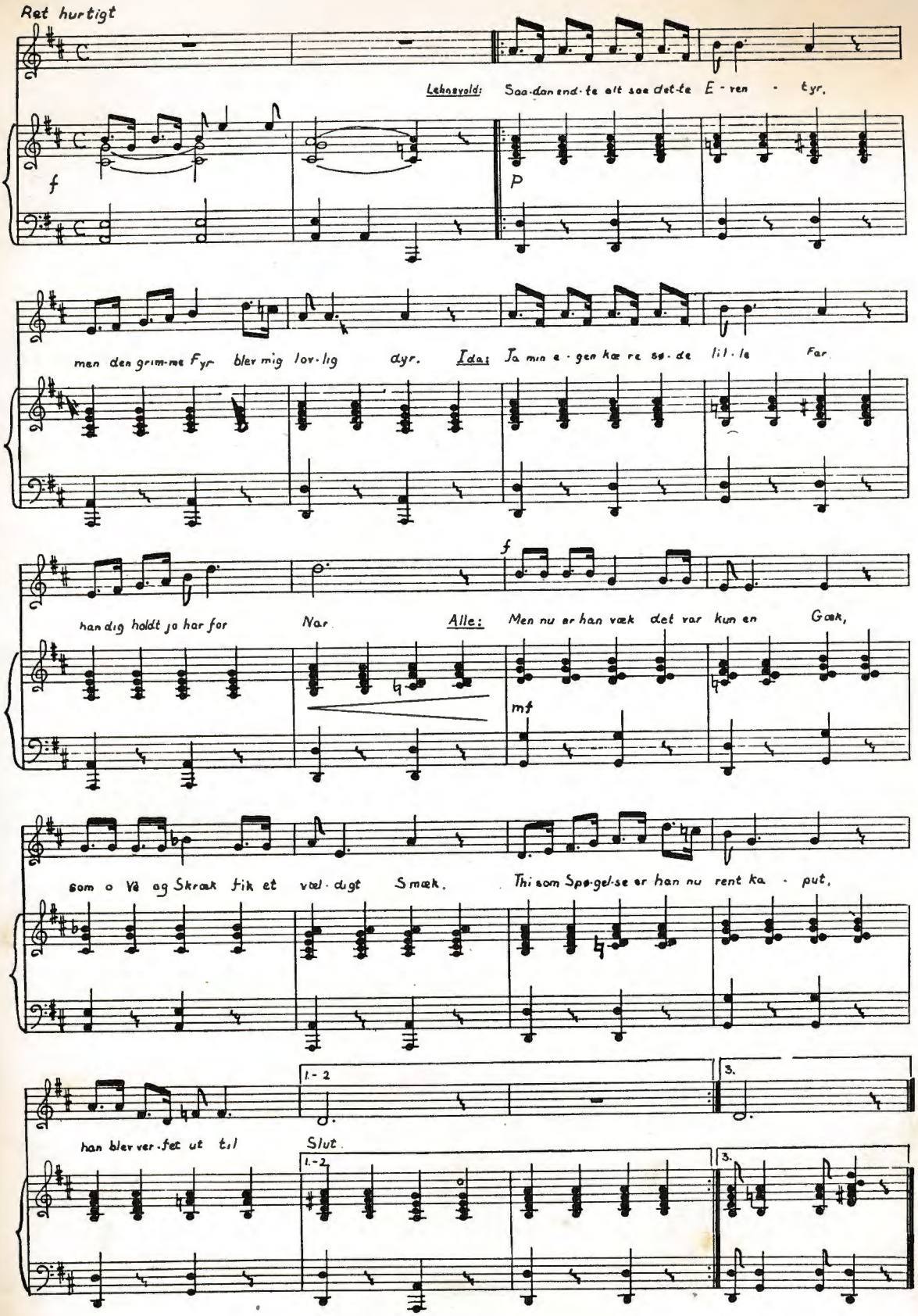
Ret hurtigt
Lehnsvold: Saa-dan end-te alt saa det-te E-ren-tyr,
f
p
men den grim-me Fyr blev mig lov-lig dyr.
Ida: Ja min e-gen kæ re sø-de lil-le Far
han dig holdt jo har for
Nar
f
Alle: Men nu er han væk det var kun en Gæk,
mf
som o Vå og Skræk fik et væl-digt Smæk.
Thi som Spø-gel-se er han nu rent ka-put,
han blev ver-fet ut til
1.-2.
3.
Slut.

samler paa alle Autografer fra de flinke Mennesker, paa hvis Grund vi faar Lov at overnatte, og derfor vil jeg ogsaa gerne bede om Deres Autograf.

LENSVOLD: Jamen, det kan De da godt faa.

NAPOLEON: Mange Tak, her er min Lommebog. Vil De skrive der?

LENSVOLD: Ja, ha, men De kommer virkelig til at give mig noget at skrive med.

NAPOLEON: Ja, næ, jeg har ikke min — — — Aa — — — kan De ikke laane Godsejeren en Fyldepen, Herr Vernersen?

VERNERSEN: Jo, jo — — — Næ — — — det var da mærkeligt, hvor er min Pen henne?

NAPOLEON: Den er her, Herr Vernersen. *(Holder Pennen frem).*

VERNERSEN: Maa jeg se. Jo, det er min Pen, hvor har De fundet den?

NAPOLEON: I Taarnværelset, da jeg stod op i Morges.

LENSVOLD og IDA: I Taarnværelset!

LENSVOLD: Men hvad har De været der efter, Vernersen?

VERNERSEN: Det kan ikke passe. Hvad skulde jeg der?

ARCIBALD: Ja undskyld altsaa, at jeg blander mig op i Talen, men Herren har nu været der, for baade den unge Herre der og jeg, vi har set Aftryk af Herrens Støvler deroppe — dem kender jeg jo saa godt, ved det, at jeg pudser dem hver Dag — — —

LENSVOLD: Det ser lidt mistænkeligt ud, Herr Vernersen.

VERNERSEN: Mistænkeligt. Hvor latterligt, De tror da ikke, at jeg har ageret Spøgelse. Og nu, da vi taler om det, husker jeg godt, at jeg var deroppe forleden Dag for at se paa Lokaliteterne.

(Det banker, og Søren Øst træder ind).

SØREN ØST: Goddaw i Stuen.

LENSVOLD: Hvad vil De, Søren Øst?

SØREN ØST: Jo, se, jeg vilde jo saa gerne tale med Grossereren — helst under fire Øjne.

LENSVOLD: Hvad, har De Hemmeligheder med Søren Øst, Vernersen?

VERNERSEN: Det er vel ikke forbudt?

LENSVOLD: Ja, det er nu fordægtigt, det hele. Kan De ikke sige Deres Besked højt, Øst?

SØREN ØST: Næ, nej, det er ikke saa godt, da —

LENSVOLD: Jamen, nu vil jeg have Klarhed, frem med Sproget!

VERNERSEN: Herr Godsejer —!

LENSVOLD: Stille! Søren Øst, sig frem, ellers bliver jeg meget vred paa Dem.

SØREN ØST: Ja, se, naar Godsejeren ta'r saadan paa Sagen, saa er det jo en anden Sag. Jow, se — det var altsaa Mutter derhjemme, som sendte mig herop — hun kan jo være saadan lidt stram af sig ind imellem — og jeg fik strengt Paalæg om endelig at faa det Lagen, som Grossereren havde laant, for nu skulde vi selv bruge det.

(Vernersen er stille listet ud under Søren Østs Tale).

ALLE: Lagen?

NAPOLEON: Naa, dada, det var ellers en grimme een.

LENSVOLD: Nu, Herr Vernersen! Nu maa De forklare. — Men hvor er han?

ARCIBALD: Ja, se Grossereren, han retirerede ganske aldeles lydløst, da Søren Øst afsagde hans Dom. Hæh, hæh.

IDA: Ih, kære Far, og med Vernersen forsvandt ogsaa Spøgelset fra Lensvold.

(De synger).

LENSVOLD: Saadan endte altsaa dette Eventyr,
men den grimme Fyr
blev mig lovlig dyr.

IDA: Ja, min egen kære, søde lille Far,
han jo holdt dig har
for Nar.

ALLE: Men nu er han væk.
Han var kun en Gæk,
som o Ve og Skræk
fik et vældigt Smæk.
Thi som Spøgelse er han nu rent kaput,
han blev verfet ut
til Slut.

IVER: Nu er vores Job forbi, og vi vil paa
Landevejen gaa,
Byen skal vi naa.

IDA: Nej, det er da bedre, at De bliver her.

IVER: Tanken er mig kær

NAPOLEON: og nær,

ALLE: Vernersen er væk,
han var kun o. s. v.

LENSVOLD: Jamen, hør nu her, min gode Arcibald,
stille an du skal
til et vældigt Knald,
for nu kan vi atter alle aande frit,
vi det Mareridt
er kvit.

ALLE: Vernersen er væk,
han var kun o. s. v.

TÆPPE

NY SERIE INSTRUKTIONSBØGER

★

Patruljen arbejder: I LEJR

32 Sider med 37 Illustr., deraf 16 Helsidesillustr. 1.75

Patruljen arbejder: MED TERRÆNSPORT

32 Sider med mange Illustr. Af Indholdet nævnes: Hvad er et Kort? — At orientere sig — Orienteringsmidlernes Anvendelse — Bevægelse i Terrænet — Maalinger — Kortskitser m. m. . . 1.75

★

Patruljen arbejder: I NATUREN

32 Sider med 15 Helsidesillustr. Vi nævner af Indholdet: Dyrespor — Paa Opdagelse i et Vandhul — Sporstøbning — Dyremærket Materiale — Om at samle: Herbarium, Præparering, Larvegård o. s. v. 1.75

★

Troppen arbejder: MED OPTRIN

7 Optrin, egnede til Opførelse af Spejdere. Med Illustr. og Noder 1.75
1 Bog + 5 Rollehefter 5.00

KFUM-SPEJDERNES DEPOT A/S

—

Omslagsbilledet: Fot. Ansberg

DET BERLINGSKE BOGTRYKKERI A/S KØBENHAVN